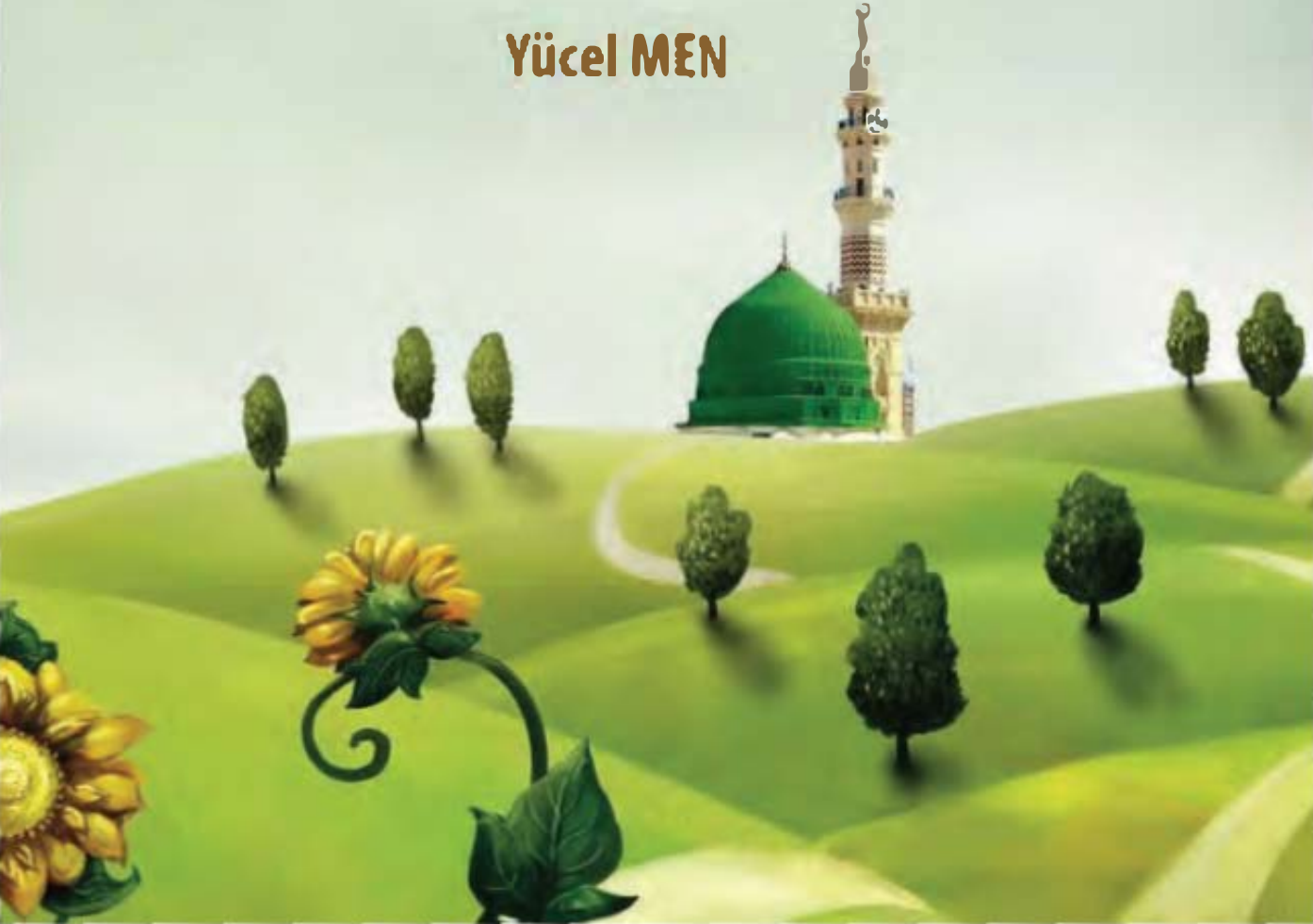

Gönlümüzün Gülü

Efendimiz

sallallahu aleyhi ve sellem

Yücel MEN

GÖNLÜMÜZÜN GÜLÜ
EFENDİMİZ

(SALLALLÂHU ALEYHİ VE SELLEM)

Yücel Men

Define

Gönlümüzün Güllü
EFENDİMİZ

(sallallâhu aleyhi ve sellem)

Editör

Ali DEMİREL

Görsel Yönetmen

Yavuz YILMAZ

Kapak

İhsan DEMİRHAN

Sayfa Düzeni

Ahmed Shehata

ISBN

978-3-946871-04-0

Basım Yeri ve Yılı

Almanya

Şubat 2017

Genel Dağıtım

deinbuchshop.de

Define

info@deinbuchshop.de

DEFINE

İÇİNDEKİLER

GÖNLÜMÜZÜN GÜLÜ

EFENDİMİZ (sallallâhu aleyhi ve sellem).....	7
Nesilden Nesle Aktarılan Nur	7
Huzur Dolu Hane.....	9
Yetimlik.....	11
Hareket Etmeyen Fil ve Fîl Sûresi	13
Peygamber Efendimiz'in Kutlu Doğumu	19
Sırlı Olaylar.....	21
Anneden Ayrılık	25
Bereket Kaynağı Bebek.....	29
Hürmetine Yağan Yağmur.....	33
Çocukluğu da Farklı.....	37
Tekrar Sütanne Diyarında.....	39
Beyaz Elbiseli İki Adam.....	41
Baba Ocağına Dönüş.....	45
Anneyle Vedalaşma	47
Dedenin Dizinin Dibinde	51
Amca Ebu Tâlib'in Gözetiminde	57
Rahib Bahira'nın İkramı ve Uyarısı.....	61
Takdir Edilen Ahlak	65
Kervana Rehberlik	67
Altına Peygamberlerin Oturduğu Ağaç	69
Evlilik	73

Amcaya Yardım	77
Herkese Huzur Veren Hakemlik	79
İnsanların İçler Acısı Haline Çözüm Arayışı	83
Huzur Soluklanan Mekân Hira	85
İlk Vahiy: Oku!	87
Son Resûl.....	91
İlk Mü'minler	93
En yakın Arkadaşın Müslüman Oluşu.....	97
Zor Zamanların Başlaması	101
Hazreti Ömer'in Büyük Değişimi.....	105
Çile Dolu Yıllar	111
Hüzün Dolu Sene	115
Gökler Ötesine Yolculuk	119
Medine'ye Hicret.....	123
Şeytanın Katıldığı Toplantı	127
Efendimiz (s.a.s.) Hicret Yolunda.....	131
İlk Konak Sevr.....	137
Allah'ın Yardımı.....	141
Kalıcı Yurt Medine	145
Efendimiz'in Mescidi: Mescid-i Nebevî	149
Ağlayan Hurma Kütüğü.....	151
Ensar ve Muhacir Kardeşliği.....	153
Bedir	157
Bitmeyen Kin ve Uhud	161
Aşkın Şefkat	165
Hendekle Medine Müdafaası.....	169
En Büyük Fetih	173
Anlaşmaya İhanet.....	175
Ve Fetih!.....	177
Değişmeyen Taif	181
Ağlama Kızım!.....	183
Medine'nin Misafirleri	185
Yüce Dostluğa Kavuşma	187

GÖNLÜMÜZÜN GÜLÜ
EFENDİMİZ
(sallallâhu aleyhi ve sellem)

Nesilden Nesle Aktarılan Nur

Allah (celle celâühû), kâinatı yaratırken ilk önce Peygamber Efendimiz'in (sallallâhu aleyhi ve sellem) nurunu yarattı. Evrenimiz ve dünyamızdan önce bu nur vardı. Dünyada ise bu nur, ilk insan ve ilk peygamber Hazreti Âdem'in (aleyhisselâm) alnında görüldü. Hazreti Âdem'den sonra ise yine pek çoğu peygamber olan insanlığın en seçkin kişileriyle bu nur, nesilden nesle aktarıldı.

Nihayet Hazreti İbrahim'e kadar geldi. Hazreti İbrahim'den oğlu İsmail'e geçen nuru, ondan sonra Mekke'de asıl sahibine geçene kadar insanların en şerefli ve en saygın kişilikleri alınlarında taşıyacaklardı.

Peygamber Efendimiz'in (sallallâhu aleyhi ve sellem) doğumundan önceki yıllarda Mekke'de Kureyş kabilesi yaşamakta idi. Bu insanlar, Peygamber soyundan gelen bir nesildi. Kureyş kabilesi içinde Hâşimîler kolu diğerlerinden daha üstündü. İşte bu en seçkin kabile olan Hâşimîlerin lideri Hâşim ise Sevgili Peygamberimiz'in büyük dedesiydi.

İlk olarak Hazreti Âdem'in alnında görülmeye başlayan nur, Hâşim'e kadar gelmişti. Onun iki kaşının arasındaki güzel bir parlaklık bu. Hâşim'den de oğlu Abdulmuttalib'e geçti. Kureyş'in lideri olan Abdulmuttalib, Sevgili Peygamberimiz'in dedesi idi. Nur, daha sonra Abdulmuttalib'den oğlu Abdullah'a ve sonra da asıl sahibi olan Hazreti Muhammed'e (sallallâhu aleyhi ve sellem) geçecekti.

Huzur Dolu Hane

Sevgili Peygamberimiz'in (sallallâhu aleyhi ve sellem) babası Abdullah; yakışıklı, iyi huylu ve güzel ahlaklı bir gençti. Mekke'deki bekâr kızların çoğu onunla evlenebilmek arzusundaydı. Ancak Abdulmuttalib, onu kendisi gibi yüksek ahlaklı, soylu ve şerefli bir kızla evlendirmeyi düşünüyordu. Yüksek ahlaklı ve faziletli bir genç olan Abdullah'ın eşi de kendi gibi olmalıydı. Çok geçmeden her yönüyle Abdullah'a denk biri olan Âmine babasından istenmişti. Âmine, hem güzellik hem ahlak hem de soy itibariyle Kureyş kızlarının en üstünü idi. Bu isteğe çok sevinen Âmine'nin babası Vehb, Abdulmuttalib'e şöyle dedi:

- Geçenlerde Âmine'nin annesi gördüğü bir rüyasını anlattı. Anlattığına göre evimize bir nur girmiş ve aydınlığı yeri göğü tutmuş. Ben de bu gece rüyamda dedemiz İbrahim Peygamberi gördüm. Bana, "Kızın Âmine'yi Abdulmuttalib'in oğlu Abdullah'a nikâhladım. Sen de kabul et!" dedi. Sabahtan beri bu

rüyanın tesirindeyim. Ne zaman geleceksiniz, diye heyecanla bekleyip durmaktaydım.

Efendimiz'in (sallallâhu aleyhi ve sellem) dedesi Abdulmuttalib duyduklarına çok sevindi. Kısa bir süre sonra da Peygamberimiz'in annesi Âmine ile babası Abdullah'ın düğünü yapıldı.

Düğünün üzerinden bir müddet zaman geçmişti ki Abdullah'ın alnındaki nur, artık hanımı Âmine'nin alnında parlamakta idi. Mutlu anne, artık Peygamber Efendimiz'e (sallallâhu aleyhi ve sellem) hamileydi. Bütün kâinat, Efendiler Efendisi'nin dünyaya gelmesini bekliyordu.

Yetimlik

Peygamber Efendimiz'in (sallallâhu aleyhi ve sellem) babası Abdullah, ticaretle uğraşırđı. Bundan dolayı kervanlarla Mekke dışına gider gelir ve bu sayede ailesinin geçimini sağlardı. Peygamberimiz'in doğumuna dört ay vardı. Abdullah, yine ticaret için Şam tarafına gitmişti. Geri dönerken Medine'de hastalandı ve yola devam edemedi. Bunun üzerine kervandakiler, Abdullah'ı Medine'de bıraktılar. Medine'de onunla ilgilenecek dayıları vardı.

Kervan, Mekke'ye gelince Abdullah'ın durumunu Abdulmuttalib'e haber verdiler. Bunun üzerine Abdulmuttalib, oğullarından Haris'i hemen Medine'ye gönderdi. Haris, küçük kardeşine eşlik ederek onu Mekke'ye getirecekti. Mekke ve çevresindeki en iyi doktorlar onun tedavisiyle meşgul olacaktı. Fakat Haris, Medine'den kardeşiyle değil acı bir haberle geri döndü. Sevgili Peygamberimiz'in babası, Mekke'ye gelemeden, biricik oğlunun doğumunu göremeden vefat etmişti.

Medine'den gelen acı haber, sadece Abdulmuttalib'i ve Âmine'yi değil bütün Mekke'yi üzmüştü. Çünkü Abdullah; herkes tarafından çok sevilen, dürüst, namuslu, güvenilir ve doğru sözlü biriydi. Üstelik henüz çok gençti. Ama Allah'ın (celle cclâlühü) takdiri böyle gerçekleşmişti.

Kederli Âmine'nin gözyaşları günlerce dinmedi, yemeden içmeden kesildi. Onun gözyaşlarını kısa bir zaman sonra dünyaya gelecek olan gözünün nuru, oğlu Hazreti Muhammed (sallâllâhu aleyhi ve sellem) dindirecekti.

Tek tesellisi doğacak olan yavrusuydu. Doğumdan üç ay önce yine üzgün ve kederli olduğu günlerden birinin gecesiydi. Anne Âmine bir rüya gördü. Rüyasında karşısına çıkan birisi ona:

- Ey Âmine! Bil ki sen âlemlerin en hayırlı insanına hamilesin. O'nu doğurunca adını Muhammed koy!" dedi.

Rüyasından çok etkilenen anne Âmine, yavrusu doğduğunda gördüğü rüyayı dede Abdulmuttalib'e de anlatacaktı.

Hareket Etmeyen Fil ve Fîl Sûresi

Peygamberimiz'in (sallallâhu aleyhi ve sellem) doğumundan önce de Mekke'ye dört bir yandan hacılar geliyor ve Kâbe'yi ziyaret ediyorlardı. Kâbe'ye gelip insanların burayı ziyaret etmesi ilk olarak Hazreti İbrahim (aleyhisselâm) zamanında başlamıştı. O, Allah'ın emriyle insanlara Kâbe'yi ziyaret etmeleri çağrısında bulunmuştu. Tarıma elverişsiz Mekke şehrine gelen binlerce insan buraya yüklü miktarda gelir de getiriyordu. Mekke şehri ve Kâbe, adeta dünyanın merkezi konumundaydı. Kâbe'nin bu kadar çok ziyaretçisinin olmasını ve orada yaşayanlara maddi gelir sağlamasını kıskananlar da vardı.

Bunlardan birisi de Yemen valisi Ebrehe idi. Ebrehe, Kâbe'yi insanların gözünden düşürmek için çok büyük ve süslü bir mabet yaptırmıştı. Mabedin içini altın ve gümüşle, dışını da değerli taşlarla süsletmişti. Kendince artık dünyada ziyaret edilmesi gereken en önemli yer burasıydı. Her tarafa haber saldırarak in-

sanları bu mabetten haberdar etti. Ona göre hacılar bundan sonra Kâbe'yi bırakacak ve kendisinin yaptırdığı bu süslü mabede gelecekti. İlk zamanlar merak edip gelen üç beş ziyaretçi olsa da zamanla hiç kimse bu mabede uğramaz oldu.

Ebrehe, yaptığı mabede rağbet edilmesini ve Kâbe'nin yerine buranın sevilip sayılmasını çok istiyordu. Ancak aradan geçen zaman, Ebrehe'nin beklentilerini boşa çıkarmıştı. İnsanlar gösteriş için yapılan mabede değil Allah rızası için yapılan Kâbe'ye yöneliyordu. Hem de eskisinden daha fazla.

Ebrehe'ye göre insanlar kendi yaptığı mabede gelmiyorlarsa başka mabetlere de gitmemeliydi. Öyleyse buna bir çözüm bulması gerekiyordu. Bunun üzerine Mekke'ye saldırmaya ve Kâbe'yi yıkmaya karar verdi. Fakat insanların çok sevdiği ve önemseydiği Kâbe'yi yıkmak için bir bahaneye ihtiyacı vardı. Tam da o günlerde Arapların, onun yaptığı mabet için kötü sözler söylediğini duydu. Üstelik bu yetmezmiş gibi kimliği belirsiz biri de onun mabedini kirletmişti.

Küplere binen Ebrehe, Allah'ın (celle celâlühü) evi Kâbe'yi yıkmak için büyük bir ordu hazırladı ve Yemen'den hareket etti. Ordunun en önünde giden Mahmut isimli kocaman bir de fil vardı. Mekke yakınlarına kadar gelen Ebrehe'nin askerleri, oralarda otlayan ve Abdulmuttalib'e ait olan develere el koymuştu.

Ebrehe, Mekke'ye göndereceği elçisini yanına çağır-
dı ve ona şu emirleri verdi:

- Şimdi beni iyi dinle ve söylediklerimi Mekke'nin
reisine eksiksiz ilet.

- Emredersiniz efendim!

- Buraya sizinle savaşmak için gelmedik. Şu ibadet
yeriniz olan ve insanların saygı duyduğu Kâbe'yi yık-
maya geldik. Eğer kimse ordumuza karşı koymazsa biz
de savaşmaz, kimsenin canına kıymayız.

Elçi, hemen Mekke'ye gitti ve Ebrehe'nin sözlerini
Abdulmuttalib'in başında olduğu topluluğa ilette. Ora-
da bulunanlar, Abdulmuttalib'in vereceği cevabı me-
rakla beklemeye başladılar. Mekke'nin böyle büyük bir
orduya karşı koyacak gücü yoktu. Abdulmuttalib, önce
derin derin düşüncelere daldı. Ardından da şu sözlerle
sessizliğini bozdu:

- Biz de Ebrehe ile savaşmak istemiyoruz. Yalnız
şunu iyi biliniz ki bu kutsal binanın sahibi Allah'tır.
Kâbe'yi yıkılmaktan sadece O koruyabilir. Eğer O,
kendisi için yapılan bu evi korumazsa bizim Ebrehe'ye
karşı koyacak gücümüz yoktur.

Elçi geri döndükten kısa bir süre sonra Abdulmut-
talib de Ebrehe'nin yanına gitti. Onun heybetli ve ol-
gun görünüşü, Ebrehe'yi çok etkiledi. Ayağa kalkıp
Abdulmuttalib'e yer gösterdi. Elçiyle iletteği sözleri bir
kez de kendisi söyledi ve ona niyetinin ne olduğunu

sordu. Abdulmuttalib, sözleri bitene kadar Ebrehe'yi dikkatle dinledi. Söz sırası kendisine gelmişti:

- Askerlerin buraya gelirken iki yüz deveme el koymuş. Ben onları almaya geldim.

- Ben, senin ve atalarının ibadet yeri şu Kâbe'yi yıkmaya geldiğimi söylüyorum. Sen ise develerini istiyorsun. Doğrusu seni görünce hürmete değer biri sanmıştım. Beni şaşırttın!

- Ben develerin sahibiyim. Kâbe'nin sahibi ise Allah'tır. Orayı Allah kendisi koruyacaktır.

Bu sözler, Ebrehe'yi oldukça kızdırdı ve etrafındakilere şöyle bağırdı:

- Verin şu adamın develerini! Kâbe'yi yıkılmaktan kim kurtaracakmış görelim bakalım!

Konuşmaların başından beri tavrını hiç bozmayan Abdulmuttalib:

- Orası beni ilgilendirmez. İşte Kâbe işte yol, diyerek develerini alıp Mekke'ye döndü.

Abdulmuttalib, geri aldığı develeri Kâbe'ye bir şey olmaması için sadaka olarak dağıtacağına söz verdi. Bu zalim ordunun kimseye bir zarar vermemesi için de herkesin şehri terk etmesini istedi. Halk da söyleneni yaptı ve şehrin dışına, dağlara çekildi.

Bir gün sonra Ebrehe ve ordusu sabah erkenden hazırlandı. Artık sadece zalim komutanın

emri bekleniyordu. Tam hareket emri verileceği sırada ordudaki büyük fil Mahmut yere çöktü. Ne kadar uğraşılsa da ayağa kalkmadı. Hatta onu ayağa kaldırmak için kullandıkları mızraklarla onun ayaklarını, gövdesini kanattılar. Filin yönünü Kâbe'den başka tarafa çevirdiklerinde kalkıp yürüyor, hatta koşuyordu. Fakat Kâbe tarafına çevirdiklerinde koca fil, canı çıkmış gibi olduğu yere yığılıp kalıyordu.

Ebrehe ve ordusu, bu hadiseden ders alıp geri dönmek yerine Kâbe'yi yıkmada ısrarlı olunca deniz tarafında kara bir bulut gözüktü. Giderek yaklaşan ve kara bulut zannedilen şey aslında sürü sürü kuşlardı. Sürüdeki kuşların her biri, biri gagasında, ikisi de ayaklarında olmak üzere üçer tane taşla Ebrehe'nin ordusunun üstüne kadar gelmişti.

Kırlangıçlara benzeyen kuşların hepsi, nohut büyüklüğündeki taşları yukarıdan ordunun üzerine bırakmıştı. Taşın isabet ettiği askerler, yere düşüp can veriyordu. Ebrehe de kendisine taş değenlerden birisiydi. Ona isabet eden taş sebebiyle bütün vücudu kuruyup gitti. Bir mucize eseri olarak ordudaki canlı varlıklardan sadece Kâbe'nin üstüne yürümeyen fil Mahmut sağ kurtuldu. Ordunun içindeki bu Mahmut isimli büyük filden dolayı bu hadise "Fil vakası" olarak meşhur oldu.

Bu olaydan sonra büyük bir yağmur yağdıran Allah (celle celâlühü), ölenlerin cesetlerini sel sularıyla oradan temizledi. Böylece Peygamber Efendimiz'in (sallallâhu aleyhi ve sellem) doğumuna çok az bir zaman kala bu kutsal mekânı yıkmaya gelenler ona en küçük bir zarar bile veremediler. Kutlu doğumdan önce gerçekleşen bu hadise, o günkü Mekke'nin reisi Abdulmuttalib'e olan güveni ve saygıyı kat kat artırdı.

Aralar yıllar geçip de Efendimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem) peygamber olarak görevlendirilince Allah, kendisine bu hadisenin anlatıldığı Fîl Sûresi'ni indirdi. Kur'an-ı Kerim'in yüz beşinci sûresi olan Fîl Sûresi'nde Allah şöyle buyuruyor:

“Rabbinin filin yanında bulunanlara ettiklerini görmedin mi? Onların hile ve düzenlerini boşa çıkarmadı mı? Üzerlerine ebabili, sürü sürü kuşları salıverdi. Kuşlar, onlara pişkin tuğladan yapılmış taşlar atıyorlardı. Derken onları kurt yemiş ekin yaprağı haline çeviriverdi.”

Sevgili Peygamberimiz doğmadan elli beş gün önce yaşanan bu olay, hiç şüphesiz Allah'ın apaçık mucizelerinden biri idi.

Peygamber Efendimiz'in Kutlu Doğumu

Anne Âmine, heyecanla rüyalarında müjdesini aldığı ve kendisiyle teselli olacağı kutlu bebeğini bekleme-ye başlamıştı. Sadece o mu? Canlı cansız bütün varlık, O'nun gelişini beklemekteydi. Varlık O'nun hatırına yaratılmıştı. Kendisinden önceki peygamberler hep O'nu müjdelemişti. Zebur, Tevrat, İncil gelecek son peygamber diyerek O'nun özelliklerini sıralamışlardı.

Kainatın beklediği gün nihayet gelmişti. Efendiler Efendisi (sallâllâhu aleyhi ve sellem), dünyaya şeref verecekti. Artık kutlu an iyice yaklaşmış, anne Âmine'de doğum sancısı başlamıştı.

O sırada anne Âmine, büyük bir ses duydu. Bu ses-ten dolayı çok korkmuştu. Sonra beyaz bir kuş gelip onun sırtını ovdu. O andan itibaren korku ve keder duymamaya başladı. Sonra kendisine beyaz bir kâse içinde sunulan şerbeti içti. Şerbeti içer içmez bedeni nurla doldu ve sancısını hissetmemeye başladı. Evin içi

de parlak bir ışıkla dolmuş hatta bu ışık sebebiyle evin duvarları görünmez olmuştu. O anda şimdiki İran'da bulunan Kisra sarayı, Bağdat ve Şam'da bulunan konaklar bile göründü. Peygamber Efendimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem) işte tam bu sırada dünyaya geldi.

O'nun zahmetsiz doğumundan sonra anne Âmine, gözünün nuru gönlünün sevinç kaynağı bebeğini görmek istedi. Sevgili Peygamberimiz o anda secdede idi ve şehadet parmağı da havadaydı.

O gece evin içi ve bütün kainat nurla dolmuştu. Gökteki yıldızlar yere o kadar yaklaşmıştı ki ebe Fatıma Hatun onların yere düşeceğini zannetmişti. Etrafta çok güzel kokular vardı. Bütün bunları Peygamber Efendimiz'in annesinden başka O'na ebelik yapan iki kadın Fatıma Hatun ile Şifa Hatun da görmüştü.

Nur bebeğin sırtında, kalbinin hizasında peygamberlik mührü vardı. Bu, ahir zamanda geleceği müjdelenen son peygambere ait işaretlerden sadece biriydi.

O gün, günlerden pazartesi ve nisan ayının yirminci günü, sabahın erken saatleriydi. Yıl beş yüz yetmiş birdi. O gün insanlığın ve kainatın yaşadığı en kutlu gündü.

Sırlı Olaylar

Peygamber Efendimiz'in (sallallâhu aleyhi ve sellem) doğumu sırasında gökyüzünde de olağanüstü işler olmuştu.

O günlerde Mekke'de yıldız ilmiyle de uğraşan bir Yahudi tüccar vardı. Bu adam, Peygamber Efendimiz'in doğduğu gece yeni bir yıldızın parladığını görmüştü. Sabah olunca ilk karşılaştığı Kureyşlilerin yolunu keserek,

- Bu gece kabilenizde doğan bir erkek çocuk var mı, diye sordu.

- Bilmiyoruz, diye cevap verdiler.

- O zaman hemen gidip araştırınız. Bu gece son peygamberin yıldızı doğdu. O'nun sırtında tam kalbinin hizasında peygamberlere ait olan bir işaret olacak, dedi.

Sonra Kureyşliler durumu araştırıp tekrar Yahudi'nin yanına geldiler ve:

- Evet, kabilemizden Abdullah'ın bu gece bir erkek çocuğu olmuş. Üstelik sırtında söylediğin gibi bir işaret de var, dediler.

Kulaklarına inanamayan Yahudi, gidip bebeğe kendisi de bakmak istedi. Yanına varıp sırtındaki peygamberlik mührünü görünce titremeye başladı, delirir gibi oldu ve bayıldı. Kendine gelince hızla oradan uzaklaşırken, bir yandan da şöyle bağıırıyordu:

- Eyvahlar olsun bize. Son peygamberin Yahudilerin içinden çıkacağını umuyorduk ama olmadı. Kureyşlilere öyle bir devlet gelecek ki, haberi doğudan batıya her yere ulaşacak. Peygamberlik artık İsrailoğulları'ndan gitti, gitti. Eyvahlar bize!

Bu haset ve hazımsızlık, başka dinlerden olanları kıyamete kadar inada sürükleyecekti. Oysa bütün insanlığın kurtuluşu için gönderilen Son Nebi, kendilerine kutsal kitap indirilen bu insanlara da hak ve hakikati bıkmadan usanmadan anlatacaktı. Sadece onlara mı? O'nun nuru güneşin doğup battığı her yere ulaşacaktı.

Kutlu doğumdan hemen sonra dedeye müjdeli haber verildi. O sırada Kabe'de bulunan Abdulmuttalib, koşarak eve geldi. Torununu kucağına aldı. O'nu öptü, sevdi. Kundağa sarılı kutlu bebek ile Kabe'nin içine girerek Allah'a şükretti. Geri döndüğünde Âmine annemiz bebeğe verilecek isimle ilgili gördüğü rüyayı anlattı. O da Sevgili Peygamberimiz'e Muhammed adını koydu.

Doğum sırasında yaşanan bir başka olay ise İran'daki Kisra sarayının çok sağlam olan on dört burcunun çatırdayarak yıkılmasıydı. Hem Kisra hem halk neler olduğunu anlamak için sabah olmasını beklemişlerdi. Gün ağarınca dehşetle gördüler ki o çok sağlam olmasıyla övünüp durdukları burçlarının on dört tanesi yıkılmış! Kisra, hemen din adamlarını toplayarak bu olanların ne anlama geldiğini sormak istedi. Din adamları henüz toplanmışlardı ki tozu dumana katan bir haberci çıkageldi. Ateşe tapan İranlıların (Persliler) yüzyıllardır sönmeyen büyük meşaleleri de o gece sönmüştü.

Bir diğer haber de o günün insanların kutsal saydıkları Save Gölü'nden gelmişti. O gece gölün suyu çekilmiş, koca göl kurumuş, arazisi toprak olmuştu. Heyecandan gözleri kocaman olan Kisra, o gece gördüğü rüyayı hatırladı. Daha rüyanın tesirini üzerinden atamadan bu haberlerle iyice sarsıldı. Bir çırpıda rüyasını başyardımcısına anlattı:

- Rüyamda Arap atları, arkalarında güçlü develerle Dicle Nehri'ni geçiyor ve Pers (İran) topraklarına yayılıyordu. Ne anlama geliyor bütün bunlar?

- Arap ülkesinde çok önemli işler olacağı benziyor, dedi başyardımcı.

Sonra biraz araştırma yapıp bu durumu çözebilecek birini buldular. Bu kişi Şam'da yaşayan Satih

adında bir kahindi. Yaşlı kahine gönderilen de bizzat Satih'in öz yeğeni Abdülmesih adlı bir adamdı.

Abdülmesih, dayısı olan Satih'e on dört burcun yıkıldığını, yüz yıllardır sönmeyen kutsal saydıkları ateşin söndüğünü ve Save Gölü'nün aynı gece kurduğunu haber verdi. Anlatılanları dinledikten sonra oldukça ciddileşen Satih şunları söyledi:

- Gökten vahiy inmeye başlayacak ve peygamberlerin sonuncusu gelecek. Kisra da şu andan itibaren on dördüncü başkanından sonra tarihten silinecek.

Bu sözleri söyledikten sonra da çok geçmeden dünyadan göçtü gitti. Adeta yıllardır bu haberi duymak ve bu cevabı vermek için beklemiş gibiydi. Son peygamber'in gelişini müjdeleyerek son nefesini vermiş oldu. Bundan kırk yıl sonra gök kapıları aralanacak ve vahiy inmeye, Kur'ân'ın ilk ayetleri gelmeye başlayacaktı.

Satih'le yapılan görüşmeden tam altmış yedi yıl sonra da on dördüncü Kisra devletin başındayken Satih'in verdiği haberler aynen söylediği gibi çıktı. Pers ülkesi o tarihte İslam devletine katılmış oldu.

Ayrıca Sevgili Peygamberimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) dünyaya teşrif ettiği gece, Kâbe'nin içindeki putların çoğu baş aşağı düşüp kırıldı. Yine aynı gece gökyüzünden salkım salkım yıldız döküldüğü görüldü. Öyle ki bazı insanlar bu yıldızların yere indiğini zannetti.

Anneden Ayrılık

Sevgili Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), evin ve annesinin mutluluk kaynağı olmuştu. Ne var ki Mekke'deki sıkıcı ve boğucu hava, çocukların sağlıklı büyümelerini engelliyordu. Oysa Mekke dışındaki köylerde hava temiz, sular daha tatlı ve ortam daha serbestti. Üstelik buralarda çok güzel Arapça konuşuluyordu. Bundan dolayı Mekke'deki küçük çocuklar, süt dönemlerinde bu köylerde yaşayan sütannelere verilirdi.

Bu kadınlar, para, hediye ve bir takım mal karşılığı küçük çocuklara belli bir süre sütannelik yaparlardı. Her yıl iki üç kez Mekke'ye iner, buradan aldıkları çocuklara iki üç yıl bakarlardı.

Mekkelilerin bildiği bir yayla vardı ki orada çok güzel Arapça konuşulurdu. Beni Bekirlilerin yaşadığı bu yerde çocuklara güzel ahlak da kazandırılırdı. Fakat o sene yaylalarında görülmemiş bir kuraklık vardı. Otlamaya çıkan hayvanlar bile eve aç dönüyorlardı.

Beni Bekirli kadınlar o sene de kalabalık bir grup halinde Mekke'ye inmişlerdi. Biraz olsun geçimlerine faydası olur düşüncesiyle yanlarına çocuk alacaklardı. Bu kadınlardan biri de Halime idi.

Halime'nin yaşlı bir eşiği olduğu için Mekke'ye en son o girebildi. Hiç vakit kaybetmeden kendisine uygun bir çocuk aramaya başladı. Fakat geciktiği için bütün çocuklar sütanneye verilmişti bile. Halime ve kocası Haris, bu duruma çok üzüldüler. Oysaki Mekke'nin en güzel, en tatlı bebeği henüz kimseye verilmemişti. Bu durumdan habersiz ve çok üzgün bir şekilde kalmıştı Halime ve Haris. Yaylaya çocuksuz dönmeyi hiç istemiyorlardı.

Halime, sokaklarda üzgün bir şekilde dolaşıyordu. Varlıklı ailelerin çocuklarını diğer kadınlar çoktan paylaşmışlardı. Böyle dalgın ve düşünceli bir şekilde yürürken karşısına Peygamber Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) dedesi Abdulmuttalib çıktı. Ona sordu:

- Sen kimlerdensin?
- Beni Bekir kadınlarından.
- Adın ne?
- Halime.
- Beni Bekir'de çocuklara çok iyi bakılır. Onlara güzel ahlak öğretilir. Ey Halime sana bir teklifim olacak! Halime, merakla Abdulmuttalib'in yüzüne bakıyor-

du. Bir cevap vermeden yapılacak teklifi beklemeye başladı. Peygamberimiz'in dedesi içini çekerek devam etti:

- Benim yetim bir torunum var. O'nu senden önce başka kadınlara teklif ettim, almadılar. Bari gel O'na sen sütannelik yap. Hem böylece belki Allah evinize bolluk, bereket getirir.

Yurduna çocuksuz dönmek istemeyen Halime, bu teklifi içinden kabul etti. Yalnız Abdulmuttalib'e kocasının fikrini almak istediğini söyleyerek oradan ayrıldı. Olanları anlattıktan sonra kocası Haris'e şöyle dedi:

- Benim niyetim gidip o çocuğu almaktır. Yurduma çocuksuz dönmek istemiyorum. Şimdi sen de fikrini söyle!

Haris de,

- O çocuğu almamızda bir sakınca yok. Belki de Allah, dedesinin dediği gibi o çocuk sayesinde evimizi bereketlendirir, dedi.

Böylece karı koca Abdulmuttalib'in yanına geldiler. Teklifi kabul ettiklerini söylediler. Cevapları, Peygamber Efendimiz'in dedesini memnun etmişti. Hemen Halime'yi, anne Âmine'nin evine getirdi.

O sırada Sevgili Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) beşiğindeydi. Beyaz renkli yünden bir kumaşa sarılıydı. Yeşil iplikten bir örtünün üzerinde mışıl mışıl uyuyordu. Etrafta çok güzel bir koku vardı. Bu güzel bebe-

ğe Halime'nin hemen içi ısındı. Daha önce bu kadar tatlı bir bebek görmemişti. O'nu uyandırmaya kıyamadı. Fakat daha fazla dayanamayarak O'nun yorganını hafifçe kaldırdı. Sonra pamuk ellerinden öptü. Bu öpücükle uyanan Peygamber Efendimiz, Halime'ye tebessüm etti. Artık kendisini kimsenin kabul etmediği yetim bebek de bir sütanneye kavuşmuştu. Bebek bulamadığı için üzülen sütanne de kainatın en kıymetli bebeğine...

Halime, Kainatın Efendisi'ni emzirmeye başlar başlamaz azıcık olan sütü hernen çoğalmıştı. Bu duruma hem kendisi hem kocası çok şaşırdılar. Halime, sütoğluna o kadar ısınmıştı ki O'nu kucağından bırakmadan annesinden izin isteyip ayrıldılar.

Anne Âmine, Efendimiz'den gözyaşlarıyla ayrıldı. O'nun peşinden uzun uzun baktı, ağladı. Belirli bir zaman için bile olsa bu ayrılık anne Âmine'yi çok üzümüştü.

Bereket Kaynağı Bebek

Halime ve kocası Haris mutluydu. Bu çocuğa bakacakları için belki çok gelir elde edemeyeceklerdi. Fakat her şeye rağmen çocuksuz dönmekten daha iyi bir durumdaydılar. Mekke'den ayrılmış, evlerine doğru ilerliyorlardı. Halime yine yaşlı eşeğinin üzerindeydi. Sevgili Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) de kucağında. O; zayıf, cılız ve gelirken onların en arkada kalmasına sebep olan eşek dönüşte adeta uçuyordu. Hem de öyle gidiyordu ki yolda bütün kadınları geride bıraktılar. Bu durumu anlayamayan kadınlar, Halime'ye şöyle seslendiler:

- Ey Halime, bu eşek senin buraya gelirken bindiğin yaşlı eşek değil mi yoksa? O, çok zayıf ve güçsüz değil miydi?

- Evet, eşeğim aynı eşek ama bu durumu ben de anlamadım. Hem baksanıza ben onu sürmüyorum bile. Kendisi böyle hızlı gidiyor.

Kainatın Efendisi'ni daha bebekken canlı cansız bütün varlıklar tanıyordu. Bu yüzden bu zayıf eşek de Peygamber Efendimiz'i taşımanın şerefiyle böyle coşmuştu. İnsanlar bilmeseler de yaşlı eşek, neden hızlandığını gayet iyi biliyordu. Sevinçten yaşını, zayıflığını, cılızlığını, hepsini unutmuştu.

Yaşlı eşeğin hızlı adımlarıyla çabucak yaylaya gelmişti. Efendimiz'in geldiği bu evde ve yaylada ilerleyen günlerde bir sürü olağanüstü hadise yaşanacaktı.

Halime'nin hayvanları nereye giderse gitsin karınları doymuş, sütleri bol bir şekilde eve geliyordu. Gözle görülen bir bereket ve bolluk vardı. Yalnız bu evdeki bolluk bereket diğer evlerin hiçbirinde yoktu. Hatta bu yüzden diğer aileler kendi çobanlarını azarlıyorlardı:

- Baksanıza şu Halime'nin hayvanlarına! Memeleri süt dolu ve karınları tam doymuş. Bizimkilerinse açlıktan kemikleri sayılıyor. Yoksa siz hayvanları aynı yerde otlatmıyor musunuz?

Buna karşılık çobanlar her seferinde şöyle söylüyordu:

- Vallahi sürüleri aynı yerde otlattık. Akşama kadar Halime'nin çobanıyla beraberdik.

- Halime'nin çobanı güzel otlaklara gidiyor, siz de akşama kadar oyun oynayıp geri geliyor olmayasınız. Bundan böyle onun çobanı sürüsünü nereye götürürse siz de oraya gideceksiniz, anlaşıldı mı?

Hemen hemen her gün çobanlarla hayvan sahipleri arasında buna benzer konuşmalar oluyordu. Çobanlar, onların çobanını ve sürüsünü takip ediyor ama sonuç değişmiyordu. Aslında etrafı gezip gören sürü sahipleri kuraklıktan her yerin kuruyup gittiğini kendi gözleriyle görüyordu. Fakat nasıl oluyor da Halime'nin hayvanları doyuyor, kendilerinininki aç geliyordu?

İşin sırrı Mekke'ye ilk varan sütannelerin almadığı Nur Bebek idi. Yayılda yaşanacak olan başka hadiseler, insanların bu bebeğe olan ilgisini zamanla daha da arttıracaktı.

Hürmetine Yağan Yağmur

O sene yaylada kuraklık ve kıtlık o kadar artmıştı ki bir gün yağmur duasına çıkılmasına karar verildi. Günlerden cumaydı. Kadın erkek, çoluk çocuk hep birlikte yüksek bir tepeye çıkmışlardı. Yaşlı bir rahibin eşliğinde saatlerce dua ettiler. Ama gökten tek bir damla bile düşmüyordu. Bu duruma yayla halkı oldukça üzülmüştü. Yaşlı bir kadın, rahibe yaklaşarak,

- Biz bu kadar dua ettik, kabul olmadı. Demek ki içimizde hayırlı bir insan yok, dedi.

Bu sözlere rahibin canı oldukça sıkılmıştı. Fakat yaşlı kadının söylemek istediği başka bir şey vardı. Sözlerine devam etti:

- Bizim komşumuz Halime'nin evinde Mekkeli bir çocuk var. O'nun geldiği günden beri o eve bolluk, bereket yağdı. Diyorum ki çocuğu buraya getirip O'nu vesile ederek dua etsek. Belki o zaman Âlemlerin Rabbi bize yağmur verir.

Bu fikir rahibin aklına yatmıştı. Zaten bundan başka ümitleri de kalmamıştı. Yaşlı kadın kalabalığın içinde arayıp Halime'yi buldu. Durumu ona anlattı. Halime, hava çok sıcak olduğu için Efendimiz'i (sallallâhu aleyhi ve sellem) oraya getirmemişti. Yaşlı kadınla birlikte eve döndüler.

Halime, sütoğlunu bir örtüye sardı. Güneşten etkilenmesin diye de yüzüne bir bez örttü. Vakit kaybetmeden dua edilen yere varmak istiyorlardı. Evden çıktıkları zaman onlara küçük bir bulutun gölgelik yaptığını fark ettiler. Fakat bu durumu önemsemediler. Ancak yola devam ettikçe gördüler ki bulut, onları takip ediyor! Bunun üzerine Halime, Sevgili Peygamberimiz'in yüzündeki bezi kaldırdı. O an göz göze geldiler ve Efendiler Efendisi sütannesine tebesüm etti. Halime'nin O'na karşı sevgisi ve şefkati daha da arttı.

Dua edilen yere geldiklerinde küçük bulut, hala onları gölgeliyordu. Bu durumu evden çıktıkları andan itibaren rahip de fark etmişti. Bu çocuğun oraya bereket getireceğine o da inanmaya başlamıştı. Rahip, Efendimiz'i Halime'nin kucağından alarak kalabalığa seslendi:

- Ey insanlar! Rabbinizden bu çocuğun hürmetine isteyin. Umulur ki bu çocuk, Allah'ın katında sevgili biridir ve O'nun hürmetine bizi susuz bırakmaz.

Rahip bunları söylerken bir yandan da gözlerini

Efendimiz'in (sallallâhu aleyhi ve sellem) siyah gözlerinden bir türlü ayıramıyordu. O'nun farklı biri olduğunu hissetmişti.

Bu arada dualar edilirken Peygamberimiz'i gölgeleyen küçük bulut, büyüyerek gözün gördüğü yerleri kaplamaya başladı. Daha da büyüüp karardı. Beklenen an gelmişti. Bütün insanlar sevinç içinde bağırma-ya başladı:

- Yağmur, yağmur!
- Şükürler olsun, yağmur yağıyor!

Bu yağmur, aralıklı olarak tam bir hafta devam etti. Otlaklar tekrar yeşerdi. Su kaynakları doldu, ağaçlar yeni sürgünler verdi. Hayvanların karınları doydu, sütleri arttı. Halime'nin evindeki bereket bütün yaylayı sarmış oldu.

Çocukluğu da Farklı

Kainatın Efendisi'nin (sallallâhu aleyhi ve sellem) her hali olduğu gibi büyümesi de diğer çocuklardan çok farklıydı. Yayla havası küçük çocuklara iyi geliyordu. Ancak Peygamber Efendimiz'in büyüüp olgunlaşması yayladaki diğer çocuklardan daha da hızlıydı. O, daha sekiz aylıkken konuşmaya başlamıştı. Dokuz aylık olduğundan ise artık pürüzsüz konuşuyordu.

Sütanne Halime, O'nu her altı ayda bir Mekke'ye ailesinin yanına getiriyordu. Sütanne Halime için mutlulukla devam eden geri dönüşler, anne Âmine için öncesi sevinç sonrası hüznün olan birer kavuşma ve ayrılmaydı. İki yıl boyunca bu ziyaretler aralıklarla devam etti.

Peygamber Efendimiz, henüz küçük bir çocuk olmasına rağmen çok edepli, yüksek ahlaklı ve ağırbaşlı idi. O'na büyük insanların gösterdiği ilgi ve alakayı kü-

çük çocuklar da gösteriyordu. O'nunla vakit geçirmek için adeta birbirleriyle yarışıyorlardı. O, büyük küçük yanında kim olursa olsun insanlara bir güven ve mutluluk veriyordu.

Tekrar Sütanne Diyarında

Sütanneye verilen çocuklar iki yıl sonra ailesine teslim edilirdi. Beni Bekir yurdunda da aradan gecen iki yılla birlikte süt çocukların geri verilme zamanı gelmişti. Bu sebeple Halime'nin üzüntüsüne tarif etmek zordu. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Ama verilen söz gereği Sevgili Peygamberimiz'i (sallallâhu aleyhi ve sellem) annesi Âmine'ye geri götürdüler. Âmine sevinç gözyaşları, Halime ise keder gözyaşları döküyordu. Biri uzun zamandır ayrı kaldığı yavrusuna kavuşmanın sevincini yaşıyordu. Diğeri öz evladından ayırmadığı sütoğlundan kopacağına üzülyordu. Sonunda Halime dayanamayarak:

- Oğlumu biraz daha bende bırakamaz mısınız? Ben O'nun Mekke'deki salgın hastalıktan etkilenmesinden çok korkuyorum, dedi.

Bu samimi yalvarışa dayanamadılar. Hem o anda Mekke'de bulunan salgın hastalıktan onlar da çok kor-

kuyordu. Hem dedesinin hem de annesinin gözleri gibi baktıkları yavruya bir zarar gelmesi ihtimaline bile tahammülleri yoktu. Böylece Peygamberimiz, sü-tannesiyile birlikte yaylaya geri döndü. Halime mura-dına ermişti. Kainatın Efendisi, bir süre daha onlarla kalacaktı.

Beyaz Elbiseli İki Adam

Peygamber Efendimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem) yaylada süt-kardeşleriyle beraber zaman zaman kuzu olatmaya gidiyordu. Böylece hem sütkardeşlerinden ayrılmıyor hem de çevrede güzel vakit geçirmiş oluyordu.

Yine sütkardeşi Abdullah ile kuzu otlattıkları günlerden biriydi. Bir bulut Efendimiz'i sürekli takip ediyordu. Sabah vakti biraz geçmişti. Mevsim bahar olduğu için etraf çok güzeldi. Çimenler yemyeşil, kuşlar cıvılda cıvılda.

Kuzuları otlatarak evden biraz uzaklaştılar. Bir ağacın gölgesinde tatlı tatlı sohbet ederlerken Abdullah uyuyakaldı. Temiz yayla havası, sabah erken kalkan Abdullah'ı alıp rüya âlemlerine götürmüştü.

Sütkardeşi Abdullah'ın uyuduğunu gören Peygamberimiz, yanlarından uzaklaşmış olan kuzuları geri çevirmeye gitti. Bu sırada kendisine doğru tebessüm ederek yaklaşan iki kişiyle karşılaştı. Bu insanlardan

kendisine bir zarar gelmeyeceğini anlamıştı. Tebessüm eden çehreleri ile güven veren bir halleri vardı. Adamlardan birinin elinde altından bir tas bulunuyordu. Tasın içi karla doluydu. Efendimiz'i çimenlerin üzerine yatırarak mübarek göğsünü açtılar.

Tam o sırada Abdullah uyandı ve olanları gördü. Telaş içinde koşarak eve gitti. Soluk soluğa kalmıştı. Var gücüyle bir nefeste,

- İki adam gelip sütkardeşimin göğsünü açtılar. Kalbini çıkarıp bir şeyler yaptılar, dedi.

Halime ve kocası Haris, o anda akıllarını kaçıracak gibi oldular. Derhal koşarak Abdullah'ın dediği yere geldiler.

Peygamber Efendimiz, hala çimenlerin üzerinde yatıyordu. Tebessüm ediyordu. Yüzü beyazlamıştı. Odukça telaşa kapılan Halime ve Haris,

- Yavrucuğum, sana ne oldu? Haydi anlat bize, dediler.

Efendimiz anlatmaya başladı:

- Yanıma beyaz elbiseli iki kişi geldi. Birinin elinde bir tas vardı. Tasın içi karla doluydu. Beni yere yatırıp göğsümü yardılar. Sonra kalbimi çıkarıp onu da yardılar. İçinden siyah bir kan pıhtısı çıkararak attılar. Kalbimi o karla temizleyip, göğsümü tekrar kapatıp gittiler.

Bu hadisenin gerçek sebebini ve mahiyetini Allah (celle celâlihü) bilir. Ancak âlimler, bu olayı, Peygamber Efendimiz'in kalbinin ileride kendisine gönderilecek olan vahiylerle hazırlanması şeklinde yorumlamışlardır. Gelen beyaz elbiseli bu iki adam ise biri Cebrail aleyhisselam olan iki melektir.

Baba Ocağına Dönüş

Efendimiz'in (sallallâhu aleyhi ve sellem) yanına gelen iki yabancı, Halime ve Haris'i çok endişelendirmişti. Geceleri gözlerine uyku girmiyordu. Üstelik durum sadece son yaşadıkları olaydan da ibaret değildi.

Peygamber Efendimiz'i dışarı çıktığında bir bulutun sürekli takip ettiğini çok uzun zamandan beri görüyorlardı. Eve ve yaylaya geldiği günden itibaren ev bereketle dolup taşıyordu. Yağmur duasında yaşananlar insanların zihinlerinde taptazeydi. O; hal, tavır ve davranışlarıyla hiçbir çocuğa benzemiyordu. Bütün bunları bir araya getirince artık bir karara varmak zorundaydılar. Halime, kocası Haris'e yüreği yanarak şöyle dedi:

- Muhammed'le birlikte yaşadığımız günleri ve O'nun bize bolluk bereket getirdiğini biliyoruz. Ancak O, çok farklı biri. Başına bir iş gelmeden O'nu ailesine geri vermeliyiz.

Haris de aynı fikirdeydi:

- Haklısın, O'nunla ilgili hep ilginç şeyler oluyor. Bunlar alışılmış şeyler değil. Ben de senin gibi düşünüyorum. Bir an önce O'nu Mekke'ye götürelim, sağ salim ailesine teslim edelim. Başına bir iş gelirse bunu ailesine izah edemeyiz. Biz bu mesuliyeti kaldıramayız.

Halime ile Haris, çok geçmeden aralarında konuştukları gibi Peygamber Efendimiz'i Mekke'ye getirdiler. Çok sevdikleri sütoğullarına ve ailesine veda ederek hüznün içinde evlerine geri döndüler.

Efendiler Efendisi (sallallahu aleyhi ve sellem) artık annesinin yanındaydı. Henüz yeni evliyken kocasını kaybeden anne Âmine, artık oğluyla teselli oluyordu. O'na yetimliğini hissettirmemeye çalışıyordu. Evin neşesi, bereketi, sevinci O idi. Hele temizliğine dikkat edişine annesi bile hayrandı. Büyüklerine karşı saygısını takdir etmeyen yoktu.

Arkadaşlarına karşı hiçbir fedakârlıktan çekinmiyordu. O'nunla oyun oynamak, gezmek, sohbet etmek diğerleri için bir ayrıcalıktı.

Anneyle Vedalaşma

Günler haftaları, haftalar ayları kovalamıştı. Arada geçen zamanda Sevgili Peygamberimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem) altı yaşına gelmişti. Dedesi, O'na babasızlığı hissettirmemek için elinden gelen gayreti gösteriyordu. Bazen de amcası Ebu Tâlib O'nu yanına alıyor, seviyor, gezdiriyor, O'nunla yakından ilgileniyordu.

Derken günler geçmiş ve anne Âmine, kocası Abdullah'ın kabrini ziyaret etmek istemişti. Efendimiz'in babası Abdullah'ın kabri Medine'de dayılarının köyündeydi. Âmine yanına hizmetçisi Ümmü Eymen ve Sevgili Peygamberimiz'e alarak Medine'ye doğru yola çıktı.

Uzun ve yorucu bir yolculuktan sonra Medine'ye vardılar. Bir müddet dinlendiler. Daha sonra Efendimiz'in babası Abdullah'ın kabrine gittiler. Anne Âmine, sevgili eşi Abdullah'ın kabrinin başında idi. Evliliklerinin ilk yılında ölüm araya girmişti. Kabir başında hatıralar tazelendi ve Âmine uzun süre ağladı, ağladı.

O anda Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) de ilk defa yetimliğini hissederek ağlıyordu. Bu gözyaşları, baba Abdullah'ın kabrini ıslattı. Annesi, dedesi, amcaları yokluğunu hissettirmemeye özen göstermişlerdi ama babanın yeri başkaydı.

Sevgili Peygamberimiz Medine'de kaldığı süre içinde yüzmeyi öğrendi. Yaşlılarıyla birlikte güzel vakit geçirdi. Daha sonra Mekke'ye dönmek üzere yola çıktılar.

Yolculuk sırasında anne Âmine hastalandı ve hastalığının şiddeti giderek arttı. Zaten hava çok sıcak ve yolculuk oldukça yorucuydu. Bu şekilde yola devam edemezlerdi. Yol üzerinde Ebva Köyü'nde durup anne Âmine ile ilgilenmeye başladılar. Bu sırada Ümmü Eymen, Efendimiz'in annesinin iyileşmesi için elinden geleni yapıyordu. Son olarak onu ferahlatacak içecek bir şeyler getirdi. Beklemeye devam ettiler. Ancak aradan geçen zamanda o daha da kötüleşti. Baş, Efendiler Efendisi'nin dizlerinin üzerindeydi. Peygamber Efendimiz gözyaşlarını durduramıyor ve sürekli:

- Nasılsın anneciğim, diye soruyordu.

Bu manzaraya anne yüreğinin dayanması mümkün değildi. Biricik oğlunu teselli etmek istedi. Kalan tüm gücünü toparlayarak O'na şöyle dedi:

- Ey babası yüz deve ödenerek kurban olmaktan

kurtulan kişinin oğlu! Eğer rüyamda gördüklerim doğru ise Allah, Seni peygamber olarak görevlendirecektir. Allah (celle celâlihü), Seni putlara tapmaktan koruyacaktır. Her yaşayan ölür, her yeni eskir. Ben de öleceğim. Ama insanlar beni asla unutmayacak. Çünkü arkamda Senin gibi hayırlı bir evlat bırakıyorum.

Evet, tarihe geçecek olan bu sözler, şefkatli annenin son sözleriydi. Başî Efendimiz'in dizi üzerinde iken bu dünyaya gözlerini yumdu, gitti. Artık Kainatın Efendisi hem anadan öksüz hem babadan yetimdi. Efendiler Efendisi'ne bu zamana kadar babasızlığını hissettirmemeye çalışan kutlu anne de artık öbür âleme göç etmişti.

Biricik Peygamberimiz'in yanaklarından peş peşe yaşlar dökülüyordu. Sanki O'nunla birlikte bütün kainat da ağlıyordu. Bu arada Ümmü Eymen, O'nun üzülmemesi için ne yapacağını şaşırılmıştı.

Çevredeki insanların yardımıyla bir mezar kazdılar. Anne Âmine'yi defnettikten sonra Ümmü Eymen, Peygamberimiz'i yanına alıp Mekke'ye doğru yola çıktı.

Yolda gelirken sürekli O'nu teselli etmeye, üzüntüsünü hafifletmeye çalıştı. Bu vefat Ümmü Eymen'i de çok sarsmıştı. Ancak Efendiler Efendisi, yanında bir emanetti ve sağ salim dedesine teslim edilmeliydi.

Mekke'ye gelince öyle de yaptı. Ebva'da yaşadıklarını anlattı. Oğlu Abdullah'tan sonra gelini Âmine'nin vefatına Abdulmuttalib de çok üzüldü. Bu haber Âmine'yi tanıyan herkesi hüzne boğdu.

Dedenin Dizinin Dibinde

Sevgili Peygamberimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem) annesinin vefatının ardından dedesiyle beraber yaşamaya başladı. Bundan sonra O'nun hem annesi hem de babası dedesi olacaktı.

Mekke'nin lideri Abdulmuttalib, kavminin en şerefli insanlarından biriydi. Fakirleri doyurmayı sever, komşularına iyi davranırdı. Diğer cahil Araplar gibi faiz vermez ve almazdı. Ayrıca Allah'a inanır, putların yüzüne bile bakmazdı. O günlerde Peygamberimiz küçük bir çocuktü. Dolayısıyla İslam dini henüz gelmiş değildi. Ama Abdulmuttalib, Hazreti İbrahim'in getirdiği Hanif dinine inanıyor ve ona göre yaşıyordu. Abdulmuttalib gibi o günün Mekke'sinde bu Hanif dine inanan ve kötülöklere bulaşmayan az sayıda insan bulunuyordu.

Abdulmuttalib, önce oğlunu, ardından da gelinini kaybedince torununu yanından ayırmaz oldu. Nereye

gitse O'nu yanında götürüyordu. Mekke'nin ileri gelenleriyle yaptığı toplantılara bile beraber katılıyorlardı. Hatta bazen torununun fikrini sorup ona göre karar aldığı bile oluyordu. Efendiler Efendisi, son derece ağırbaşlı olduğundan dedesinin gittiği her yere gidebiliyordu. Bu meclislerde büyüklerden saygı görüyordu. Herkes O'na fikri alınması gereken biri olarak davranıyordu.

Dede ile torun, her zaman beraber olmalarına rağmen sadece bir defa ayrı kaldılar. O da Abdulmuttalib'in Yemen tarafında göreve yeni başlayan bir valiyi tebrik etmeye gittiği zamandı. Bu, o zaman diliminde devletlerarası bir ziyaret demektir. Böyle bir ziyarete küçük çocuk götürülemezdi. Ancak bu ziyarette dede Abdulmuttalib'i torunuyla ilgili başka bir sürpriz bekliyordu.

Yanına gidilen vali Hıristiyan'dı. Valilik görevine yeni başlamıştı. Bu yüzden hemen her gün kalabalık insan grupları onu tebrik etmeye geliyordu.

Tebrik sırası Abdulmuttalib ve yanındakilere gelmişti. Onlar da valinin yanına varıp Mekke'den geldiklerini söyleyince, vali onlarla yakından ilgilenmeye başladı. Hatta bir akşam onları yemeğe davet etti. Yemekten sonra Abdulmuttalib ile sohbet ederlerken vali şöyle dedi:

- Ey Mekke'nin lideri! Ben kutsal kitaplara ilgi duyan

ve okuyan biriyim. Kutsal kitaplarda okuduğuma göre son peygamber Mekke civarlarından çıkacak. Bu günlerde O'nun gelmiş olma ihtimali var.

- Kitaplarınızda onunla ilgili ne gibi bilgiler var, diye sordu Abdulmuttalib.

Vali anlatmaya devam etti:

- O, doğmadan önce babası vefat edecek. Çocukluğu döneminde de annesi vefat edecek. Sonrasında O, dedesiyle beraber yaşamaya başlayacak. Dedesi de vefat edince amcası O'nu himayesine alacak. Ayrıca sırtında peygamberlik mührü olacak.

Duydukları karşısında heyecandan donup kalmış olan Abdulmuttalib,

- Bunların hepsi kutsal kitaplarınızda var öyle mi, dedi.

- Var elbette. O'nun getireceği din bütün dünyaya yayılacak. Kavmi, O'nu Medine'ye hicret etmek zorunda bırakacak. Bir de Yahudiler, O'na çok sıkıntı çıkaracak. Eğer geldiğin yerde böyle bir çocuk varsa O'nu Yahudilerden korumalısın. Ve eğer tahminlerim beni yanıltmıyorsa O'nunla senin bir ilgin olmalı.

- Vallahi anlattığın özelliklerin hepsi kendisinde bulunan bir çocuk var. O, benim torunumdur. Babası, o doğmadan önce, annesi ise daha yeni vefat etti. Üstelik O'nun sırtında mühür gibi bir şey de var.

- Bak Mekke'nin reisi. Bu habere çok sevindim. O çocuğa çok iyi bak ve O'nu koru. O, ileride çok büyük işler yapacak. İnsanlığın kaderini değiştirecek. İyilik ve güzelliği yayacak, fenalık ve çirkinliği yasaklayacak.

Bu konuşmadan birkaç gün sonra Mekke'ye dönen dede, hasretle torununa sarıldı. O'nu doyasıya kokladı, öptü. Özlem giderdi. Yemen ziyaretinden sonra O'nunla ilgili her şeye daha bir özen gösterdi, her şeye daha bir dikkat eder oldu. O'nu gözünün önünden hiç ayırmadı.

Ne var ki Abdulmuttalib çok yaşlı biriydi. Gün geldi hastalanıp yatağa düştü. Aklına takılan tek şey biricik torunuydu. Ölüm değildi onu kara kara düşündüren. Kainatın Efendisi, sevgili torunu kendisinden sonra ne olacaktı? O'na kim bakacaktı? O'nu kime emanet etmeliydi? Çocuklarını tek tek zihninden geçirdi. Biraz fakir olsa da oğulları içinde Ebu Tâlib torununu emanet etmek için en uygun kişiydi. O, hoşgörülü, yeğenini çok seven, kendi çocuklarından ayırmayan bir amcaydı.

Abdulmuttalib, hiç vakit kaybetmeden çocuklarını yanına çağırdı. Artık dakikalarının sayılı olduğunu hissediyordu. Vefatından sonra sevgili torununu kimin himaye edeceğini açıklayacaktı. Çocuklarına bazı tavsiyelerde bulunduktan sonra Ebu Tâlib'e:

- Ben ölünce Muhammed'i sen yanına alacaksın. O'nu kendi çocuklarından asla ayırmayacaksın. O'na

yetimliğini hissettirmeyeceksin. Ne olursa olsun O'na her zaman yardım edeceksin. O'nu her konuda destekleyecek ve her zaman yanında olacaksın. Bana bu konuda söz verir misin, dedi.

Amca Ebu Tâlib, yeğeninin himayesini memnuniyetle kabul etti. Bu sayede dedenin gönlü rahatladı. Bu konuşmanın üzerinden çok geçmeden de Mekke'nin lideri, sevgili Peygamberimiz'in dedesi Abdulmuttalib vefat etti.

Efendiler Efendisi (sallâllâhu aleyhi ve sellem), dedesini çok seviyordu. En büyük dayanaklarından biri olan dede, ahirete göçünce Sevgili Peygamberimiz çok gözyaşı döktü.

En sevdiği insanları sırayla kaybetmenin acısını yaşıyordu. Doğmadan önce babası, sonra annesi, şimdi de dedesi. Çok hüzünlüydü. Mübarek gözyaşları yanaklarından damla damla akıyordu. Amcası Ebu Tâlib, O'nu bağrına bastı, teselli etti. O andan itibaren de yanından hiç ayırmadı.

Amca Ebu Tâlib'in Gözetiminde

Sevgili Peygamberimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem), amcasıyla birlikte yaşamaya başladığında sekiz yaşındaydı. O dönemin Mekke'sinde zenginler itibar görürdü fakat Ebu Tâlib, fakir olmasına rağmen Mekke'de en çok saygı duyulan insanlardan biriydi.

Ebu Tâlib ve eşi Fatıma Hatun, Peygamber Efendimiz olmadan asla sofrada yemeğe başlamazlardı. O'nu, kendi çocuklarından daha fazla sevip kolluyorlardı. Hatta bir gün sofrada Efendimiz'in olmadığını gören amcası,

- Muhammed nerede? O'nu hemen çağırın gelsin, diyerek kimseyi yemeğe başlatmamıştı.

Dünyayı şereflelendirmesiyle birlikte her türlü bereketin yaşandığı Kainatın Efendisi'nin oturduğu sofradan kimse aç kalkmıyordu. Bu durum, Peygamber Efendimiz'in, Allah'ın izniyle ileride göstereceği bereket mucizelerinin bir işaretiydi belki de... Sütanne

diyarında da benzer şeyler olmuş ve O'nun olduğu yerde hep bereket yaşanmıştı.

Aradan günler geçti ve Mekke'de aşırı sıcak oldu. Sıcaklarla birlikte kıtlık yaşanmaya başladı. Bunun üzerine Peygamber Efendimiz'in amcası Ebu Tâlib'e gelen Mekkeliler,

- Ey Ebu Tâlib! Bu sıcağın ve kuraklıktan dolayı hayvanlarımız ölmeye başladı. Çocuklarımız ise gündün güne zayıflıyor. Büyüğümüz olarak başımızda olsan da bir yağmur duasına çıksak olmaz mı, dediler.

Teklifi kabul eden Ebu Tâlib, yanına Peygamber Efendimiz'i (sallallâhu aleyhi ve sellem) de alarak Kâbe'ye gitti. Yeğenin evine getirdiği berekete şahit olan Ebu Tâlib, O'nun Mekke'ye de bereket getireceğini umuyordu. Ellerini açıp yağmur yağdırması için Allah'a yalvarmaya başladı. O sırada Kainatın Efendisi, Kâbe'nin örtüsüne sarılmış ve şehadet parmağını yukarı kaldırmıştı. Az sonra bardaktan boşalır gibi yağmur yağmaya başlamıştı. Ebu Tâlib, tahmininde yanılmamıştı.

Günler, haftalar birbirini kovalarken Efendiler Efendisi (sallallâhu aleyhi ve sellem) on yaşına gelmişti. Amcasının geçim derdini hafifletmek için onun koyunlarını gütmek istedi. Böylece çobana para vermeyeceklerdi. Ebu Tâlib, bu fikre ne kadar karşı çıktıysa da Efendimiz onu ikna etti. Fakat bu kez Ebu Tâlib'in eşi Fatıma Hatun, Peygamberimiz'in çobanlık yapmasını

kabul etmedi. Ama Sevgili Peygamberimiz onu da ikna etmeyi başardı.

Günler bu şekilde ilerlerken Kainatın Sultanı on iki yaşına gelmişti. Nur saçan bir yüzü vardı. Büyük insanlar gibi ağırbaşlıydı. Arkadaşları oyun peşindeyken O sürekli etrafını gözlemliyor, kainatın Yüce Yaraticısı'nı düşünüyordu.

O günlerde Mekke'de Şam'a gitmeye hazırlanan bir ticaret kervanı vardı. Ebu Tâlib de bu kervana katılmayı düşünüyordu. Elde edeceği gelire ailesini biraz rahatlatmayı arzu ediyordu. Ancak bu yolculuk sırasında sevgili yeğeninden ayrı kalacak olması onu kara kara düşündürüyordu. O'nu yanında götürse başına bir iş gelir diye endişe ediyordu. Götürmese bu kez O'nu yanından ayırmış olacaktı. Bu konuda ne yapacağını kestiremiyordu. Onun yolculuk hazırlığını tamamladığını gören yeğeni amcasının yanına gelerek:

- Ey amca! Görüyorum ki uzun bir yolculuğa çıkmak üzeresin. Beni burada kime bırakıyorsun? Hâlbuki benim ne annem var ne de babam, diyerek ağlamaya başladı.

Yeğenin gözyaşlarına eşlik eden amca bu manzaraya dayanamayarak,

- Peki, Muhammed'im. Sen de benimle geliyorsun. Artık ağlama olur mu, dedi.

Hazırlıklar buna göre tamamlanarak çok geçmeden yola çıkıldı.

Rahib Bahira'nın İkramı ve Uyarısı

Mekke'den çıkan kervan, epeyce yol almış ve Bursa denen yerde mola vermişti. Bursa, Şam'a çok yakın hatta Şam sınırları içinde bir yerdi. Bu kervanı uzaktan izleyen Bahira isimli bir rahip vardı. Bahira, bu yörenin ileri gelen din âlimlerindendi. Kutsal kitapları çok iyi biliyordu. Manastırından hiç dışarı çıkmaz, zorunlu olmadıkça kimseyle konuşmazdı. Kutsal kitaplardan okudukları üzerinde düşünen, gelecek son peygamberi bekleyenlerden biriydi.

O gün nasıl olduysa yerinde duramamıştı. Okuduğu kitapların başından kalkıp manastırın penceresinden dışarıya bakmak istedi. Burası Şam'a giden kervanların geçtiği bir noktaydı. İşte tam o sırada oraya doğru gelmekte olan kervana gözü takılmıştı. Kervan yaklaştıkça gördükleri karşısında hayretten hayrete giriyor, gözlerine inanamıyordu. Bir bulut, sürekli onları takip ediyor ve kafileye gölgelik yapıyordu. Demek ki bu kafilede çok farklı, özel biri vardı.

Bahira iyice yaklaşına kadar kervanı takip etti. Manastırdan çıkıp onları karşıladı ve kervanın tamamını ziyafete çağırdı. Onlara bol bol ikramlarda bulundu ve kendileriyle uzun uzun sohbet etti. Ama gözleri sürekli birini arar gibiydi. Aradığı kişinin misafirler arasında olmadığını düşünüyordu.

Bu arada Kureyşliler bu ziyafetin sebebini anlamaya çalışıyorlardı. Çünkü buradan kervanlarıyla sürekli geçiyorlardı. Ama daha önce kendilerine böyle ziyafet çekilmemişti. Sonunda içlerinden biri şöyle dedi:

- Ey Bahira! Bu ziyafetin bir sebebi mi var? Biz buradan sürekli geçerdik ama daha önce böyle ziyafet görmedik.

- Hayır, hiçbir sebebi yok. Sizler benim misafirimsiniz. Misafirlerime ikramda bulunmak istedim, dedi Bahira.

- Öyleyse sağ ol. Sen gerçekten çok cömert bir insansın.

- Bu ikramdan bütün kafilenin istifade etmesini istiyorum. Yaşlı genç, köle efendi herkes burada değil mi?

- Evet, herkes burada. Mallarımızın başında bıraktığımız bir çocuk hariç. İçimizde en küçük O olduğu için O'nu nöbetçi bıraktık.

- Rica etsem O'nu da çağırır mısınız?

- Elbette, diyerek İnsanlığın Efendisi'ni sofraya çağırdılar.

Bahira, Peygamber Efendimiz'i (sallallâhu aleyhi ve sellem) görünce adeta çarpılmış gibi oldu. Nur yüzüne bakmaya kıyamıyordu. Daha önce hiç bu kadar güzel bir insan görmemişti. Yemeğin sonuna kadar O'nu seyretti. Oturuşu, yemek yemesi, konuşması, bakışları çok farklıydı. Bu gözlemlerinden sonra Bahira, Ebu Tâlib'in yanına geldi. Peygamberimiz'i göstererek,

- Şu çocuk senin neyin olur, diye sordu.

Ebu Tâlib, Arap geleneklerine göre bazen amcaya da baba denildiği için,

- Oğlumdur, dedi.

- Hayır, o senin oğlun olamaz. O'nun babasınının vefat etmiş olması gerekir, diye karşılık verdi rahip.

- Evet, doğru söyledin. O, benim oğlum değil. Öz yeğenim olur.

- Peki, babasına ne oldu?

- O, çocuğu doğmadan önce vefat etti.

- Doğru söyledin. Bu çocuk, beklenen son peygamberdir. Sen şimdi geldiğin yere geri dön. Eğer benim fark ettiğim şeyleri Yahudiler de fark ederlerse O'na zarar verebilirler.

- Peki, bütün bunları sen nereden biliyorsun?

- Bizim kitaplarımızda O'nun özellikleri aynen yazılı. Doğmadan önce babası, doğduktan sonra annesi vefat edecek. O'nu önce dedesi sonra amcası yanına

alacak. Bir de yol boyunca bir bulutun sizi takip ettiğini ve kervanı gölgelediğini izledim. O bulut, siz buraya gelince kervanın bulunduğu yeri gölgelemeye devam ediyordu.

Bahira'nın bu sözleri ve davranışları çok samimiydi. Gerçekten insanlığın kurtuluşunu sağlayacak son peygamberin zarar görmesini istemediği için böyle yapmıştı.

Bu görüşmenin ardından Ebu Tâlib mallarını orada sattı. Kutlu yeğeniyle Mekke'ye geri döndü. Sonrasında da yeğenini yanından ayırmamaya çok dikkat etti.

Takdir Edilen Ahlak

Sevgili Peygamberimiz'in (sallallâhu aleyhi ve sellem) çocukluğu gibi gençlik yılları da hep kötülüklerden ve günahlardan uzak geçti. O her yönüyle Allah'ın koruması altında idi. O'nun yanlış bir sözünü veya hareketini ne duyan olmuştu ne de gören. Şaka için bile yalan söylediği olmamıştı.

Güzel ahlakı, doğru sözlülüğü ve dürüstlüğü ile Mekkelilerin takdirini kazanmıştı. Mekkeliler kendi aralarında O'na, "En güvenilir" anlamında "Muhammedü'l-Emin" diyorlardı.

Bulunduğu toplumda insanlar puta tapıcı olmasına rağmen o asla putlara ilgi göstermedi. Tersine onlardan hep nefret etti. O'nun çok sağlam bir Allah inancı vardı.

Yakın çevresinde de kendisi gibi güzel ahlaklı insanlar vardı. Ya onlarla olmayı ya da yalnız kalmayı seçti. Hiçbir zaman kendi ahlakında olmayan kişilerle vakit geçirmezdi.

Nebiler Sultanı'nın bir ömür en yakın arkadaşı olan Hazreti Ebu Bekir (radıyallahu anh) ile dostluğu da bu yıllara dayanıyordu. Beraber büyümüş olan bu iki arkadaşı, Mekkeliler birlikte görmeye alışkın idi.

Kervana Rehberlik

Sevgili Peygamberimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem) yirmi beş yaşına gelmişti. O günlerde zengin bir kadın olan Huveylid'in kızı Hadîce'nin kervanının Şam'a gideceği duyulmuştu. Yüksek ahlaklı ve asil bir hanım olan Hadîce, kervanına güvenilir birinin başkanlık etmesini istiyordu. Bu haberi duyan Ebu Tâlib, bu işe en layık kişinin yeğeni Muhammedü'l-Emin olduğunu düşündü. O'nun Mekke'deki en dürüst ve en güzel ahlaklı insan olduğunu bilmeyen yoktu.

Ebu Tâlib, Hadîce ile görüşerek ona yeğeninin kervan başkanlığını teklif etti. Hadîce, bu teklifi seve seve kabul edince konu Efendimiz'e iletildi. Sevgili Peygamberimiz de bu işi kabul etti. Zaten O da amcasının geçim sıkıntısını hafifletmek için çareler arıyordu. Elde edeceği gelikle amcasına destek olmak istemişti.

Muhammedü'l-Emin ile kervanını Şam'a gönderecek olan Hadîce de son derece mutluydu. Malları-

nın zarar görmeden götürülüp satılacağından zerre kadar şüphesi yoktu. Hem kervan hem de insanlar Mekke'nin en güvenilir kişisine emanetti.

Diğer yandan Hadîce validemiz, bu yolculukla ilgili farklı düşünceler içindeydi. Hadîce validemizin o günkü kutsal kitaplardan haberi olan, dindar akrabaları vardı. Onlar sayesinde gelecek son peygamberin kim olacağını merak edenlerden biri olmuştu. Sevgili Peygamberimiz'le ilgili edindiği bilgiler, Hadîce validemize O'nun beklenen son peygamber olduğunu düşündürüyordu. Bu sebeple eğer son peygamber O ise; O'nu daha yakından tanımak, O'nunla ilgili detaylı bilgi sahibi olmak istiyordu. Bunu nasıl yapacağını bir türlü bulamazken Ebu Tâlib'in gelip de yeğeni Muhammed'i bu iş için teklif etmesine çok sevinmişti. Söylenen ücreti de hemen kabul etmişti. Hadîce validemiz bu ticaret bağlantısının O'nu tanımak için çok iyi bir fırsat olacağını düşünüyordu.

Meysere adlı en kabiliyetli kölesini yolculuk için Peygamber Efendimiz'in hizmetine verdi. Efendiler Efendisi'ni yolculuğun başından sonuna kadar izleyerek görüp duyduklarını Hadîce validemize rapor edecekti. Hadîce validemiz bunu ona sıkı sıkı tembihledi:

- Muhammed'in sözünden asla çıkma. Ne derse derhal yerine getir. O'nunla ilgili ne gözlersen dönünce bana anlatacaksın! Söylediklerimi sakın aklından çıkarma...

Altına Peygamberlerin Oturduğu Ağaç

Bu yolculuk, Peygamberimiz'in (sallallâhu aleyhi ve sellem) Şam'a yaptığı ikinci yolculuktu. Birincisini, on iki yaşında amcasıyla beraber ve rahip Bahira zamanında olduğunu anlatmıştık. Şam'ın merkezine gitmeden Bahira'nın tavsiyeleriyle Busra'dan geri dönmüştü.

Bu ikinci Şam ticaret yolculuğunda da epeyce yol alınmış ve sıra Busra'daki molaya gelmişti. Efendimiz'in çocukken orada karşılaştığı rahip Bahira arada geçen bu süre içinde vefat etmişti. Şimdi onun yerine manastıra rahip Nastura bakıyordu.

Nastura, o gün tıpkı yıllar önce Bahira'nın yaptığı gibi manastırın penceresinden gelen kervanı izliyordu. Tam bu sırada çevredeki zeytin ağaçlarından birinin gölgesinde oturan şahıs dikkatini çekti. Bu ağaç, çok yaşlı bir ağaçtı ve gölgesinde sadece peygamberlerin dinlendiği söylenirdi. Nastura, heyecandan yerinde duramaz olmuştu. Hemen manastırdan çıktı. Kervan-

dakilerden gözüne ilişen, daha önceden de tanıdığı Meysere'yi yanına çağırdı ve:

- Şu zeytin ağacının altında oturan zat kimdir, diye sordu.

- O, Mekke halkından, Kureyş'ten biridir.

Bir süre derin düşüncelere dalan rahip Nastura sözlerine devam etti:

- O ağacın altına bu zamana kadar peygamberlerden başkası oturmamıştır. O'nun gözünde hafif bir kırmızılık var mı?

- Evet, var.

- O zaman şu sözlerimi iyi dinle. O şahıs peygamberdir. Hem de peygamberlerin sonuncusudur. O'nun geleceği ve özellikleri bizim kutsal kitaplarımızda yazmaktadır.

Bu konuşma Meysere'yi çok heyecanlandırmıştı. Artık yerinde duramaz hale geldi. Gözünü bir an olsun Kainatın Efendisi'nden ayırmıyordu. Mekke'ye döndüğünde Hazreti Hadîce'ye anlatacağı çok şey vardı.

Alışveriş bitince kervan, Mekke'ye dönmek üzere yola koyuldu. Çok karlı bir ticaret yapılmıştı. Kervanın bu ticaretten bu kadar kazanç elde edeceğini Hazreti Hadîce (radiyallahu anhä) bile tahmin etmiyordu. Busra'dan çıkarken bulut şeklindeki iki melek, Peygamber Efendimiz'i gölgeliyordu. Meysere, gözlerini

tekrar tekrar ovuşturarak baktı. Evet, yanlış görmüyordu. İki melek O'nu gölgeliyordu.

Bu durum, kızgın çöllerde devam eden yolculuk boyu sürdü. Meysere gördüklerini, yaşadıklarını efendisi Hadîce'ye anlatmak için sabırsızlanıyordu. Nihayet kervan Mekke'ye yaklaşmıştı. İnsanlar yüksek yerlere çıkarak kervanı beklemeye başladılar. Hadîce de evinde kervanın yolunu gözlüyordu. Efendimiz'i gölgeleyen melekleri o da görmüş ve yanındaki kadınlara bile göstermişti.

Kervan, satın alınan mallarla birlikte Hadîce'ye teslim edildi. Peygamber Efendimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem) onun çok para kazanmasına vesile olmuştu. Efendiler Efendisi yanından ayrıldıktan sonra Hadîce derhal Meysere'yi yanına çağırdı:

- Neler gördün, neler yaşadın? Anlat!

O da yolculuğun başından itibaren şahit olduklarını teker teker anlatmaya başladı. Rahip Nastura'nın sözlerini eksiksiz aktardı. Bulutların Peygamber Efendimiz'i gölgelediğine şahit olduğunu söyledi.

Bu anlatılanlar Hadîce validemizi çok etkilemişti. Zaten duydukları tam da bekledikleriydi. Ancak yine de bu bilgiler onu çok heyecanlandırdı. Vakit kaybetmeden aynı zamanda önceki dinlerin kitaplarını çok iyi bilen amcasının oğlu Varaka İbn-i Nevfel'in yanına gitti. Duyduklarını ona aktardı.

Varaka, iyi bir din âlimiydi ve kutsal kitapları defalarca okumuştı. Eskiden beri putlara tapmayı yanlış görüyor ve gerçek dini arıyordu. Arayışları onu, gelecek son peygamber ile ilgili bilgilere ulaştırmıştı. Hep, gelecek bir peygamberden bahsediyordu.

Amcakızı Hadîce'nin söyledikleri onu çok heyecanlandırdı:

- Bu söylediklerin doğru ise Muhammed bir peygamberdir. Ben de bu zamanlarda bir peygamberin geleceğini kitaplarda okuyordum. İşte şimdi bu işin tam zamanıdır!

Bu sözlerden sonra Hazreti Hadîce'nin, Peygamber Efendimiz ile ilgili merakı iyice arttı. Son peygamber olduğu müjdelenen bu kutlu insana daha yakın olabilmeyi çok istiyordu.

Evlilik

Mekke'nin en zenginlerinden biri olan Hazreti Hadîce validemize evlilik teklif eden pek çok kişi olmuştu. Ancak o gelen tekliflerin hiçbirini kabul etmemişti. Daha önce evlilik yapmış, eşi ölünce bu konuyu gündeminden kaldırmıştı.

Fakat şimdi bambaşka bir durum söz konusuydu. Eğer son peygamber Muhammed'l-Emin olacaksa ki bütün işaretler bunu gösteriyordu. O'nun yolunda ve O'na çok yakın olmak gerekliydi. O'nunla sürekli bir arada olmak ise ancak evlilikle mümkündü.

Hazreti Hadîce, çok geçmeden bu düşüncesini en yakın arkadaşı Nefise'ye açtı. Nefise onun için Muhammedü'l-Emin'le görüşebileceğini, bu düşüncesini O'na anlatabileceğini söyledi. Hadîce validemiz, kabul edince de Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) yanına gelerek,

- Ey Muhammed! Sen neden evlenmiyorsun, diye sordu.

- Elimde evlenecek kadar para yok, diye cevapladı Peygamber Efendimiz bu soruyu.

- Eğer para temin edilse ve sana zengin, güzel ve şerefli biri teklif edilse kabul eder misin?

- Kimden bahsediyorsun?

- Huveylid'in kızı Hadîce'den.

- Peki bu evlilik nasıl olabilir?

- Orasını Sen bana bırak.

Nefise, Peygamber Efendimiz'in bu evliliğe sıcak baktığını hiç vakit kaybetmeden Hazreti Hadîce'ye ilettili. Bu haber Hazreti Hadîce'yi çok sevindirdi. Hemen Peygamberimiz'e haber gönderdi:

- Sen; benim akrabam ve doğru sözlü, güzel huylu biri olduğun için Seninle evlenmeyi arzu ettim.

Hadîce validemiz Sevgili Peygamberimiz'e eş olduğunda O'nun davasına yardım edebilecek, O'nu destekleyebilecekti. Hak din anlatılırken O'nun en yakınında olacaktı. Allah'tan gelen mesajı ilk duyanlardan olacaktı. Neticede Peygamberimiz'in ifadesiyle, "yeryüzünün en hayırlı kadını" ünvanını alacaktı.

Kendisine iletilen bu güzel haberi Sevgili Peygamberimiz de amcasına söyledi. O sırada evinde olan Ebu Tâlib bu habere çok sevindi. Soy, şan, şeref ve ahlak olarak denk bir evlilik olacaktı. Ebu Tâlib bu hayırlı işi hızlandırmak istiyordu. Vakit kaybetmeden aile büyük-

lerinden Hazreti Hadîce istendi. Bu istek olumlu karşılandı ve Peygamber Efendimiz'le Hazreti Hadîce kısa bir süre sonra evlendiler. Evlendiği sırada Kainatın Efendisi yirmi beş, Hazreti Hadîce ise kırk yaşındaydı.

Hadîce validemiz Efendiler Efendisi'yle ilgili her şeyi o kadar yakından takip ediyordu ki, düğünlerine, sütanne Halime'yi bile davet etmişti. Düğünden sonraki gün evine dönerken de ona Efendimiz'in hatırına kırk tane koyun hediye etti.

Hadîce validemiz, Sevgili Peygamberimiz'i hem çok seviyor hem de çok sayıyordu. O'nun kılınının bile incinmesinden rahatsızlık duyuyordu. Efendiler Efendisi de onu çok seviyordu. Ne zaman canını sıkan bir hadiseyle karşılaşsa hep Hadîce validemizin yanında huzur bulurdu. Aralarında büyük bir sevgi, sadakat ve saygı bağı vardı.

Bu mutlu yuvanın ilk meyvesi Kasım adlı nur topu bir yavru oldu. Kasım'ın doğumundan sonra Peygamberimiz'e, Kasım'ın babası anlamına gelen Ebu'l-Kasım da denildi. Kasım'dan sonra sırasıyla Zeynep, Rukiye, Ümmü Gülsüm, Fatıma ve Abdullah doğdu.

Amcaya Yardım

Sevgili Peygamberimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem), mutlu bir yuva kurmuştu. Biricik eşi Hazreti Hadîce'nin serveti sayesinde geçim sıkıntısı çekmeden yaşıyorlardı. Kendisine yıllarca babası gibi bakmış olan amcası Ebu Tâlib'in fakirliği ise artarak devam ediyordu. Hem ailesi kalabalık hem de maddi imkânları kısıtlı idi.

Amcasını çok sevin Peygamberimiz, onlara her zaman yardımda bulunuyordu. Gönderdiği yardımlar da Ebu Tâlib ve çocuklarını oldukça mutlu ediyordu. Sevgili Peygamberimiz Ebu Tâlib'e yine bir yardım düşüncesiyle diğer amcası Abbas'la görüştü:

- Ey amca, kardeşin Ebu Tâlib'in geçim sıkıntısı çektiğini biliyorsun. Senin ve benim durumum ondan çok iyi. Gel, biz seninle onun çocuklarından bazılarını yanımıza alalım, ne dersin?

Amca Abbas bu teklife sıcak bakınca birlikte Ebu Tâlib'in evine gittiler. Sevgili Peygamberimiz, o zaman

henüz çocuk olan Hazreti Ali'nin kendisiyle kalmasını istedi. Ebu Tâlib bu teklifi sevinerek kabul etti. Hazreti Abbas da Hazreti Ali'nin ağabeyi Hazreti Cafer'i yanına aldı. Hazreti Ali, daha çocuk yaştan itibaren Sevgili Peygamberimiz'le birlikte yaşama ve peygamber terbiyesiyle yetişme şerefine ulaşacaktı.

Herkese Huzur Veren Hakemlik

Yağmur, seller ve son bir yangın sebebiyle Kâbe çok yıpranmıştı. Mekke'li kabileler de Kâbe'yi İbrahim aleyhisselamın yaptığı temele kadar yıkıp yeniden inşa ettiler. Bu önemli görevde Mekke'nin bütün kabilelerinin payı olması için duvarlar her kabileye bir bölüm verilerek örüldü.

Bu iş tamamlandıktan sonra da sıra, Cennet'ten gönderilen kutsal taş Hacerü'l-Esved'i yerine koymaya geldi. Fakat her kabile, bunu yapma şerefine sahip olmak istediğinden çok büyük anlaşmazlık çıktı. O anda çakacak bir kıvılcım kabileler arasında savaşa sebep olabilirdi. İnsanlar çok gerilmiş, eller kılıçları kavramıştı. Yeni bir gelişme, bir söz, bir hareket ya olayı çözecek ya da yıllarca sürececek bir savaş başlayacaktı.

İnsanlar ne yapacaklarını bilemez haldeydi. Savaşların, kavgaların insanlığa neler getirdiği belliydi. Çare-

siz beklerlerken aralarındaki en yaşlı kişinin aklına bir fikir geldi:

- Şu kapıdan ilk girecek kişiyi aramızda hakem yapalım. Durumu kendisine anlatalım ve bu konuda onun vereceği karara hepimiz uyalım.

Bunları söylerken bir yandan da Kâbe'ye açılan Beni Şeybe kapısını işaret ediyordu. Orada bulunanların hepsi, grubun içindeki en yaşlı zatlardan olan Huzeyfe'nin bu teklifini kabul etti. Beni Şeybe kapısına bakarak ilk girecek kişiyi beklemeye başladılar.

İşte tam bu sırada emniyet ve güven veren simasıyla, dürüstlüğünü ve üstün ahlakını herkesin takdir ettiği Muhammedü'l-Emin geldi. Sevinçle,

- İşte, el-Emin geliyor! Onun kararına razıyız, dediler.

Bu sıkıntılı halin üzerine Mekke'nin en emin insanının gelmesi kalabalığı sevindirmişti. O'nun meseleyi en güzel şekilde çözeceğine gönülden inanıyorlardı.

Hiç vakit kaybetmeden durumu O'na anlatmaya başladılar. İsteği üzerine hemen bir örtü getirdiler. Efendimiz (sallâllâhu aleyhi ve sellem), önce Hacerü'l-Esved'i getirilen örtünün üzerine koydu. Sonra da her kableden bir temsilci çağırıp onlara:

- Kabileniz adına örtüden tutun! Sonra da hep bir den onu yukarı kaldırın, dedi.

Taş, konulacağı yere kadar kaldırılınca da Hacerü'l-Esved'i kucaklayıp kendi eliyle yerine yerleştirdi. Büyük bir kavgayı ortadan kaldıran bu hakemlik herkesi memnun etmişti. Bu sırada Peygamber Efendimiz otuz beş yaşında idi.

İnsanlara ait bir problemi kavgasız çözümenin mutluluğunu yaşayan Efendimiz'in ikinci bir mutluluğu da kızı Hazreti Fatıma'nın dünyaya gelmesi olmuştu.

It is all the same to you of course, but I don't
all, I don't know, I don't know, I don't know
I don't know, I don't know, I don't know
I don't know, I don't know, I don't know

I don't know, I don't know, I don't know
I don't know, I don't know, I don't know
I don't know, I don't know, I don't know

1/1

1/1

1/1

1/1

1/1

1/1

1/1

1/1

1/1

1/1

1/1

1/1

1/1

1/1

1/1

1/1

1/1

İnsanların İçler Acısı Haline Çözüm Arayışı

Peygamberlik öncesi kutsal mekân Kâbe'nin gerçek kimliğinden uzaklaştığı bir dönem yaşanmaktaydı. İnsanlar, Kâbe'ye hürmet ediyor, saygı gösteriyordu ama bir yandan da oraya kendi elleriyle yapıp koydukları putlara tapıyorlardı.

Allah'ın evi Kâbe, taştan tahtadan ilahlarla doldurulmuştu. Hazreti İbrahim'in dininin unutmuş olan insanlar cansız putlarla oyalanıyordu. Hak ve hakikatten uzaklaşmıştı. Güçlü olanın zayıfı ezdiği bir hayat yaşanıyordu. Yağmur, bereket, sağlık, bol kazanç vermesi için putlara yalvarıyorlardı. Putlar adına kurbanlar kesiyor, kötü bir şey yaşadıklarında putları memnun edemediklerini düşünüyorlardı.

Kendi dünyasında hayat tertemiz devam ederken cahiliye toplumunda Peygamber Efendimiz'i (sallâllâhu aleyhi ve sellem) rahatsız eden çok şey vardı. Ahlaksızlık iyice artmıştı. İçki, kumar ve faiz sıradan şeyler olmuştu.

Kız çocukları hor görülüyor, hatta canlı canlı toprağa gömülüyordu. Kız çocuğu olan babalar toplum içine çıkamıyor, bu durumu utanç sebebi sayıyorlardı.

Doğduklarında aralarında hiçbir fark olmayan insanlar hür, köle, asil gibi sınıflara ayrılmıştı. Hakkı yenmeyen kimse yoktu. Çok basit şeylerden savaşlar çıkıyor, bir sürü insan ölüyordu. Çarşıdaki satıcıların çoğu sahtekârdı. Yalan konuşmayan insanların sayısı oldukça azdı.

Bütün bunlar, Efendiler Efendisi'ni çok üzüyordu. Sürekli insanları bu zavallı halden, sapıklıktan kurtarma adına çözümler düşünüyordu. Gördüğü, gözlemlediği hayat yanlıştı. Tek olan, herkesin ve her şeyin Rabbi olan bir Allah vardı. Bu Allah'ı insanlara nasıl anlatmalıydı? Temiz bir yaşantıya herkesin ihtiyacı olduğunu, putlardan bir şey istemenin gereksizliğini nasıl göstermeliydi?

Yine böyle insanların kurtuluşunun nasıl olacağını düşündüğü bir gün bir ses duydu. Ses, "Ya Muhammed!" dedi. Sesin nereden geldiği, kimin seslendiği belli olmuyordu. Bu sesi Efendiler Efendisi farklı zamanlarda tekrar tekrar duyacaktı. Bazen de kendisine parlayıp görünen bir ışık oluyordu. Bu hal, aralıklı bir şekilde tam bir yıl devam etti.

Kainatın Sultanı otuz dokuz yaşına gelmişti. Zaman su gibi akıyor, günler haftaları; haftalar ayları kovalıyordu. İnsanlığın, kainatın beklediği mesaj yaklaşıyordu.

Huzur Soluklanan Mekân Hira

Sevgili Peygamberimiz'in (sallallâhu aleyhi ve sellem) yaşı kırka yaklaşmıştı. Bazen parlak ışık görüyor bazen de kendisine seslenildiğini duyuyordu. Bu ışık ve ses olayları yeni bitmişti ki bu defa Peygamber Efendimiz sık sık rüya görmeye başladı. Gece, uyku ile uyanıklık arası bir haldeyken gündüz olacak işler kendisine gösteriliyordu. Gece rüyasında ne gördüyse gündüz apaçık onların gerçekleştiğine şahit oluyordu.

Bu rüyalar altı ay kadar sürdü. Efendiler Efendisi, bir yandan yaşadığı bu olağanüstü hallerin sırrını çözmeye çalışıyordu. Bir yandan da sürekli Yüce Yaraticı'yı ve insanların dünyaya gönderiliş gayesini düşünüyordu. Bütün bunları sakince düşünebilmek için toplumdan uzaklaşıp yalnız kalmayı tercih ediyordu.

Peygamber Efendimiz'in yıllardır devam ettirdiği bir âdeti vardı. Her sene Ramazan ayını Nur Dağ'ının tepesindeki Hira'da geçiriyordu. İki insanın ancak sı-

ğabileceği büyüklükte, kayaların üst üste binmesiyle oluşmuş bir mekândı burası. Sevgili Peygamberimiz burada oturup Allah'ı düşünürken bir yandan da uzaktan görünen Kâbe'yi izliyordu.

Hazreti İbrahim'in getirdiği dine göre ibadet ediyor, huzur solukluyordu. Kırk yaşına geldiği Ramazan ayında da yine azığını almış, Hira'ya doğru yola çıkmıştı.

İlk Vahiy: Oku!

Ramazan ayının on yedinci günü sabahın seher vaktiydi. Günlerden pazartesiydi. Ortalık çok sessizdi. Adeta her yer Kainatın Sultanı'na (sallallahu aleyhi ve sellem) söylenecek şeyleri beklemekteydi.

Derken vahiy meleği Cebrail, Hira'ya geldi. Her taraf nurla ve misk gibi kokularla dolmuştu. Cebrail, Peygamber Efendimiz'e selam verdikten sonra O'na sıkıca sarıldı ve sonra O'nu bıraktı. Tebessümle ve gür bir sesle,
- Oku, dedi.

Peygamber Efendimiz, bu durum karşısında çok heyecanlanmıştı. Korku ve hayret içerisinde:

- Ben okuma bilmem, diye karşılık verebildi.

Cebrail aleyhisselam tebessüm ederek tekrar O'na sıkıca sarılıp bıraktı ve yine:

- Oku, dedi.

Peygamberimiz, aynı cevabı verince vahiy meleği is-

teğini üçüncü kez tekrarladı. O zaman Peygamberimiz:

- Söyle ne okuyayım, diye sordu.

Bunun üzerine Cebrail, Allah Resûlü'ne Allah'tan getirdiği Alak Sûresi'nin ilk beş ayetini okudu:

- Oku! Seni yaratan Rabbinin adıyla! Ki O, insanı (rahim cidarına) yapışan bir hücreden yarattı. Oku! Senin Rabbin kalemle yazmayı öğreten, insana bilmediğini bildiren, sonsuz kerem sahibidir.

Peygamber Efendimiz, büyük bir heyecanla bu ayetleri tekrar etti. Ayetler kalbine ve diline iyice yerleşmişti ki Cebrail, geldiği gibi aniden ortadan kayboluverdi.

Efendiler Efendisi, ne yaşadığını anlamaya çalışıyordu. Kalbi heyecandan duracak gibiydi. Derhal Hira'dan ayrıldı ve hızla Nur Dağı'ndan indi. Hızlı adımlarla Mekke'ye, evine doğru yürümeye başladı.

Yolda giderken dağ, taş, canlı cansız ne varsa hepsi Efendimiz'i selamlıyor ve O'na "Esselamü aleyke ya Resûlallah!" diyordu. Heyecanı büsbütün artan Peygamberimiz nihayet evine gelmişti.

İçeri girer girmez Hadîce validemize, "Beni örtüver!" dedi. Hazreti Hadîce, Efendimiz'deki farklı durumu hemen sezmişti. Buna rağmen neler olduğunu sormadan Efendimiz'i yatağına yatırıp üzerini örttü. Merakla eşinin kalkmasını beklemeye başladı. Bir müddet sonra uyanan Peygamberimiz başından geçenleri eşine bir bir anlattı. Sonra da:

- Korkuyorum ey Hadîce, dedi.

Hadîce annemiz, tebessüm ederek Efendiler Efendisi'nin yanına oturdu. Sonra O'na,

- Hiçbir korku ve endişe duyma. Hiç üzülme! Allah Senin gibi bir kulunu asla utandırmaz. Ben biliyorum ki Sen sözün doğrusunu söylersin. Akrabalarına yakın ilgi gösterir, emaneti sahibine ulaştırırsın. Fakirlere yardım eder, kabilene iyilikte bulunursun. Ben Senin, bu ümmetin peygamberi olacağını ümit ediyorum, dedi.

Son Resûl

Bu olağanüstü olayların ne anlama geldiğini bilirlerine sormaya karar vermişlerdi. Hemen Hazreti Hadîce'nin amcasının oğlu Varaka'ya gittiler ve onları anlattılar.

Varaka, Efendiler Efendisi'ni (sallallâhu aleyhi ve sellem) sonuna kadar dinledi. Dinlerken renkten renge giriyordu. Efendimiz sözlerini bitirince Varaka kollarını iki yana açıp:

- Bu senin gördüğün Allah'ın Musa Peygambere gönderdiği melektir. O melek vahiy getiren melektir, Cebrail'dir. Sen de bu ümmetin peygamberisin. Ah keşke ben de halkı bu yeni dine çağırdığın günlerde yaşasam da Sana bütün gücümle yardım etseydim, dedi.

Varaka zaten yıllardır bu günü bekliyordu. Bu anlatılanlardan beklenen son peygamberin artık geldiğini ve O'nun karşısında duran Hazreti Muhammed aleyhis-salam olduğunu anlamıştı.

İlk vahyin ardından kırk gün geçti. Kainatın Efendisi evine doğru gidiyordu ki gökten bir ses işitti. Mübarek başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Orada bir kürsüye oturmuş olan Cebrail'i gördü. Ürpererek yere çöktü. Çok heyecanlanmıştı. Derhal eve gelip Hazreti Hadîce'ye,

- Beni örtünüz, dedi.

Bu sırada Allah (celle celâlühu), Müddessir Sûresi'nin ilk beş ayetini indirdi:

- Ey örtüsüne bürünen peygamber! Kalk da insanları uyar! Rabbinin büyüklüğünden bahset. Elbiseni temiz tut. Putlara tapmamakta devam et.

Bundan sonra da Kur'an ayetleri yirmi üç yıl boyunca inmeye devam etti.

İlk Mü'minler

Kainatın Efendisi, son gelen ayetle birlikte dünyadaki bütün insanları uyarmakla görevlendirilmişti. Allah, insanlar için din olarak İslam'ı son peygamber olarak da Hazreti Muhammed'i (sallallâhu aleyhi ve sellem) seçmişti.

Sevgili Peygamberimiz, Allah'tan aldığı emirleri ilk olarak eşi Hazreti Hadîce'ye anlattı. Ondan peygamberliğine iman etmesini istedi. Zaten yıllardır bu günü bekleyen Hadîce annemiz, bu teklifi hiç tereddüt etmeden kabul etti. Böylelikle Peygamber Efendimiz'e ilk inanan insan olma şerifi onun oldu.

İlk vahyin geldiği gün Hira'dan evine dönen Sevgili Peygamberimiz'in karşısına Cebrail aleyhisselam tekrar çıkmıştı. Güzel bir insan kılığında olan Cebrail aleyhisselam, ayağının topuğuyla yere vurunca yerden su kaynadı. Cebrail bu suyla abdest aldı. Sonra Peygamber Efendimiz de aynen onun gibi abdest aldı. Sonra da Cebrail aleyhisselam, Sevgili Peygamberimiz'e iki rekat

namaz kıldırdı. Ayrılmadan önce de Kainatın Sultanı Efendimiz'e:

- Ya Muhammed! Bundan sonra abdesti benim öğrettiğim gibi al. Namazı da benim öğrettiğim gibi kıl, dedi.

Peygamber Efendimiz de bu abdest ve namazı eşi Hazreti Hadîce'ye öğretti. Sonra birlikte iki rekat namaz kıldılar. Böylece Peygamberimiz'in arkasında ilk namaz kılan kişi de hanımı Hazreti Hadîce oldu.

Peygamberimiz ile Hadîce annemizin birlikte kıldıkları namazların birinde Hazreti Ali onları görmüştü. Namaz bitene kadar merakla onları izledi. Namaz bitince de Peygamber Efendimiz'e sordu:

- Bu yaptığınız nedir?

Allah Resûlü ona:

- Ey Ali! Bu Allah'ın seçtiği, beğendiği dindir. Ben seni bir olan Allah'a iman etmeye davet ediyorum. İnsana hiçbir fayda ya da zararı olmayan putlara tapmaktan da seni sakındırırım, dedi.

Sonra da Hira'da gelen ayetlerden, Cebrail'den bahsetti.

Bu teklif karşısında küçük Ali şaşırılmıştı. Düşünmek için süre istedi. Bütün gece Allah Resûlü'nün dediklerini düşündü. Ertesi sabah, salı günü erkenden Peygamberimiz'in yanına gelerek iman ettiğini söyledi.

Daha o günlerde on yaşlarında bir çocuk olan Hazreti Ali'nin iman etmesi, Peygamber Efendimiz'i fazlasıyla sevindirdi.

O dönemde yeni bir dinden bahsetmek oldukça zordu. Putlara ve ateşe tapılıyordu. Putlara karşı çok büyük saygı vardı. Putçuluk önemli bir gelir kaynağı idi. Mekke'ye gelen insanlar memleketlerine dönerken farklı büyüklüklerde bir sürü put satın alıyorlardı. Ayrıca henüz açıktan tebliğ emri gelmemişti. Ancak putperestler, bir şekilde Efendimiz'in peygamber olarak görevlendirildiğini duydular.

Putlara taparak Allah'a ortak koşan müşriklerin bu habere verdikleri tepki çok sert oldu. Şimdi putlar bırakılıp tek bir tane Yaratıcı'ya mı ibadet edilecekti? Kendi aralarında Efendimiz için olmayacak şeyler söylemeye başladılar. O'na inanmamayı tercih etmişlerdi. Yeni dini kabul edip de kuralsız, başına buyruk hayatı terk etme fikri pek de hoşlarına gitmemişti.

Kavminin kendisine inanmaması Sevgili Peygamberimiz'i çok üzüyordu. Hâlbuki Efendimiz'in o güne kadar şaka için bile yalan söylediğine şahit olan yoktu.

En yakın Arkadaşın Müslüman Oluşu

Efendiler Efendisi'nin (sallallahu aleyhi ve sellem) en yakın arkadaşı Hazreti Ebu Bekir, gençlik yıllarından itibaren kervanlarla Mekke dışındaki şehirlere giderdi. Henüz on sekiz yaşında bir delikanlı iken ticaret için Şam'da bulunduğu gecelerden birinde bir rüya gördü.

Rüyasında bir ay Mekke'ye iniyordu. Mekke'ye inen bu aydan her eve bir parça giriyordu. Sonra da parçalar halindeki ay, bir araya gelerek kendi evinde toplanıyordu. Bu rüyadan çok etkilenen Hazreti Ebu Bekir, sabah olur olmaz rüyasını bir Hıristiyan bilgini olan Rahip Bahira'ya anlattı. Bahira ilgiyle sordu:

- Buraya hangi şehirden geldin?
- Mekke'den geldim, diye cevap verdi Hazreti Ebu Bekir.
- Mekke'de kimlerdensin? Hangi kabiledensin?
- Kureyş kabilesinden.
- Peki, ne iş yapıyorsun?

- Tüccarım. Ticaretle uğraşıyorum.

- Allah rüyanı doğru çıkarırsa senin kavminden bir peygamber gelecek. Sen de sağlığında O'na çok yardım edeceksin. O, vefat edince de O'nun halifesi olacaksın.

Hazreti Ebu Bekir, bu yaşadıklarını kimseye paylaşmadan işlerini tamamlayıp Mekke'ye geri döndü.

Bu rüyanın üzerinden tam yirmi yıl geçmişti. Arada geçen sürede Hazreti Ebu Bekir, bu rüyayı ve Rahip Bahira'dan dinlediği yorumu kimseye anlatmadı. Yine bir Şam yolculuğundan yeni dönmüştü. Arkadaşlarının yanına giderek onlara,

- Ben yokken Mekke'de yeni bir gelişme var mı, diye sordu.

Onlar,

- Evet ya Ebu Bekir! Yeni bir gelişme var. Hem de başımızı çok sıkıntıya sokacak, korkunç bir gelişme. Senin yakın dostun Muhammed, peygamber olduğunu söylüyor. Bundan sonra tek olan Allah'a ibadet edip putlara tapmaktan vazgeçecekmişiz. Eğer arada sen olmasan O'nun icabına çoktan bakacaktık. Seni bekledik, belki sen O'nu bu davadan vaz geçirirsin, dediler.

Hazreti Ebu Bekir, Peygamberimiz (sallâllâhu aleyhi ve sellem) ile çocukluğundan beri samimi arkadaştı. O'nun yalan söylediğini hiç görmemişti. Ne kadar güvenilir ve doğru sözlü olduğunu da gayet iyi biliyordu.

“Bugüne kadar insanları kandırmayan biri, Allah adına yalan söyleyemez.” diye düşünerek Efendimiz’in yanına gitmeye karar verdi.

Hem zaten uzun zamandır yakın dostunu göremediğinden dolayı çok özlemişti. Kafasında bu düşüncelerle ilerlerken yolda Efendiler Efendisi Sevgili Peygamberimiz ile karşılaştı. İlk olarak Peygamberimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem) söze girdi:

- Nereye gidiyorsun ey Ebu Bekir?
- Sana geliyordum ya Muhammed. Peki, Sen nereye gidiyordun?
- Ben de sana geliyordum.
- Ey arkadaşım! Bana bazı yakınlarım Seninle ilgili haberler verdiler. Bunlar doğru mu?
- Konuştuğun kişiler sana neler söyledi ey Ebu Bekir?
- Ya Muhammed! Senin yeni bir din getirdiğini söylüyorlar. Bu doğru mu?

Sevgili Peygamberimiz bu sözlere tebessüm etti. Sonra ona,

- Ey Ebu Bekir! Ben sana ve bütün insanlara gönderilmiş Allah Resûlü’yüm. İnsanları tek olan Allah’a iman etmeye çağırıyorum. Haydi, sen de bunlara iman et, dedi.

- Peki, bu söylediğin şeylere delilin nedir?

- Yıllar önce Şam'da görmüş olduğun ve Bahira'ya yorumlattığın rüyadır, diye cevap verdi Peygamberimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem).

Hazreti Ebu Bekir'in kafasında o anda bir şimşek çaktı. Yıllar önce gördüğü ve Bahira'ya yorumlattığı rüyayı hatırladı. Üstelik bu rüyadan kimseye de bahsetmemişti. Zaten Kainatın Sultanı'nın sözüne güveni tamdı. O anda hiç tereddüt etmeden iman etti. En yakın arkadaşının iman etmesi Sevgili Peygamberimiz'i en çok sevindiren olaylardan biri oldu.

Zor Zamanların Başlaması

Hazreti Ebu Bekir'den sonra başka iman edenler de oldu. Bu hak çağrıya koşarak gelenler vardı. Adeta insanlık susuzluktan ölmek üzereyken dupduru bir kaynağa kavuşmuştu. Bir avuç inanmış insan bu kaynaktan doyasıya istifade ediyordu. Ancak bunun karşısında hak ve hakikatin duyulmasını istemeyen, inananlara zulmeden bir grup vardı.

Bu grup, Peygamberimiz'e (sallâllâhu aleyhi ve sellem) inananlara akıl almaz işkenceler yapıyordu. Bu sebeple imana davet işini gizli yapmak gerekiyordu. İman etmiş olanlar da bu durumlarını belli etmemek zorundaydı.

Üç yıl sürecek olan gizli davet dönemi başlamıştı. İlk inananların büyük gayretleriyle Müslümanların sayısı birer birer artıyordu. İslam'ın anlatıldığı ve yeni gelen ayetlerin okunduğu görüşmeler çoğu zaman Peygamberimiz'in evinde yapılıyordu. Bu dönemde iman edenlerin sayısı ancak otuza ulaşmıştı.

Müşrikler, bu gelişmelerden haberdar oluyor ve olan bitenden hiç hoşlanmıyorlardı. İlk akıllarına gelen zayıf ve güçsüz kişileri engellemeye çalışmak olmuştuk. Pek çok kişiye çok eziyet ettiler, işkence yaptılar. Ancak vahiy, inananlara sabrı tavsiye ediyordu.

Takip eden zaman içinde Efendimiz, önce yakın akrabasını sonra tüm insanları imana davet etti. Kendisinden önceki peygamberlerin dedikleri gibi,

- Gelin siz de kendisinden başka ilah olmayan tek Allah'a kul olun, diyordu.

Açık tebliğden sonra Mekke'de bu gelişmeleri duymayan kalmamıştı. Fakat bu durum müşrikleri oldukça tedirgin ediyordu. Efendimiz'in hak dine davetini durdurmak için akıllarına gelen her şeyi yaptılar. O'nun insanlarla konuşmasını engellemeye çalıştılar. Fırsat bulup da konuştuğu insanlara gidip O'nu yalanladılar. Amcası Ebu Tâlib'e şikayet ettiler. Kızlarının evliliklerini bozarak kutlu aileyi incittiler. Oğlu Abdullah vefat ettiği sabah "Soyu kesildi." diyerek aralarında gülüşüp eğlendiler.

Diğer yandan iman eden diğer Müslümanlara da baskılarını arttırarak devam ettirdiler. Bunun üzerine Allah Resulü sahabîlerden Erkam'ın Safa Tepesi'ndeki evine taşındı. Sonra da iman daveti oradan yürütüldü.

Erkam'ın evi kalabalık bir muhitte olduğundan oradan gelip geçen insanlar hayli fazlaydı. Kimin oraya gittiğini kimin başka yere gittiğini anlamak için herkesi takip etmek gerekirdi. Bu tedbir bir süre işe yaradı. Ancak hemen her gün artarak devam eden bir baskı ve işkence söz konusuydu.

Bu süreçte bir grup Müslüman da Peygamber Efendimiz'in yönlendirmesiyle Habeşistan'a hicret etti. Hicret edenler böylece baskı ve işkence ortamından kurtuldular. Kendilerine iyi davranılan bu ülkede özgürce ibadetlerini eda ettiler.

Müşrikler, Müslümanların başka bir ülkede iyi muamele görmesine çok kızdılar. Üstelik onları geri almayı denedilerse de başaramadılar.

Henüz bunun kızgınlığı geçmemişti ki onları daha da üzen bir başka önemli hadise yaşandı. Peygamber Efendimiz'in amcası Hazreti Hamza, iman ederek sevgili yeğeninin yanında yerini aldı. Bundan böyle O'ndan ayrılmayacağını müjdesini verdi:

- Ey kardeşimin oğlu! Ben eminim ki Sen iyi ve doğruyu temsil ediyorsun. Hiç endişe duymadan dinini anlat. Sen ne diyorsan ben de aynısını söylüyorum.

Hazreti Hamza, Mekke'nin en güçlü adamlarından biri idi. Onun şehadeti Müslümanların yüreğine ferahlık, müşriklerinkine ise korku saldı.

İslam'ın lehine bu kadar gelişme yaşanınca müşrikler, bu işi artık kesin olarak bitirmeyi düşündüler. Sonunda aralarında yaptıkları bir toplantıda Sevgili Peygamberimiz'i öldürme kararı aldılar. Fakat bunu kim yapacaktı? Nasıl yapacaktı? Onu henüz bilmiyorlardı.

Hazreti Ömer'in Büyük Değişimi

Efendiler Efendisi'ni (sallallâhu aleyhi ve sellem) öldürme planlarının konuşulduğu toplantıyı başından sonuna kadar dinleyen ve sessiz duran biri vardı. Bu kişi develerle güreşir, aslan avına çıkardı. Çok yiğitti. Kimse ona karşı kılıç kullanmaya cesaret edemezdi. Uzun boylu, güçlü, tam bir pehlivan. Gür sesiyle:

- Ben, dedi. Bu işi ben yaparım. Yeni bir din getirmek, putlarımız hakkında ileri geri konuşmak neymiş ben O'na gösteririm.

- Evet, gerçekten içimizde bu işi yapabilecek en cesur olanımız sensin, dediler sevinçle.

Efendiler Efendisi'ni öldürmeye niyetlenen bu insan Hattaboğlu Ömer'di. Silahlarını kuşandı ve hızlı adımlarla Peygamber Efendimiz'in kaldığı yere doğru yürümeye başladı. Yolda, Allah'a ve Resûlü'ne inanan ama imanını gizleyen Nuaym İbn-i Abdullah ile karşılaştı. Hazreti Nuaym ona:

- Ey Ömer, böyle sert adımlarla nereye gidiyorsun, diye sordu.

- Yeni bir din getirdiğini söyleyen şu Muhammed'i öldürmeye. Üstelik putlarımıza da dil uzatıyormuş. "Onlar hiçbir fayda vermez." diyormuş, diye cevap verdi Ömer.

- Bence sen, O'ndan önce kendi kız kardeşini yola getirsen iyi olur. Duyduğuma göre kardeşin Fatıma ve kocası da O'na inananlardanmış.

- Doğru mu söylüyorsun? Eğer bu söylediklerin yalansa bil ki seni de öldürürüm.

Yolda Ömer ile karşılaşan bu sahabî, durumu Peygamber Efendimiz'e haber vermek için zaman kazanmak istemişti. Ömer, kız kardeşinin evine doğru yolunu değiştirince Hazreti Nuaym da Peygamber Efendimiz'in yanına giderek duyduklarını O'na anlattı.

Ömer, o hızla kız kardeşinin evine gitti. Evi dışarıdan dinledi. İçeride sesli bir şekilde bir şeyler okunuyordu. Bu sözler şiire ya da başka bir şeye benzemiyordu. Daha fazla bekleyemeyen Ömer, kapıyı yumruklamaya başladı. Kız kardeşi geç de olsa kapıyı açınca içeri dalan Ömer:

- Demek siz de Muhammed'in getirdiği dine girdiniz öyle mi, dedi.

Kız kardeşi Fatıma ve eniştesinden bir ses çıkmayınca onların iman etmiş olduklarını anladı.

- Ben sizi yola getirmesini bilirim, diye gürledi.

Sonra her ikisine de birer tokat attı. Yere düşen Hattab kızı Fatıma, içinden gelen imanla haykırdı:

- Evet, biz bu yeni dine iman ettik. İnsanın kendi eliyle yaptığı putlardan hiçbir fayda gelmeyeceğine inandık. Bir olan Allah'a iman ettik. Muhammed'in Allah'ın Resûlü olduğuna da iman ediyoruz. Artık bizi öldürsen bile bundan vazgeçmeyeceğiz.

Kız kardeşinin ve eniştesinin bu kararlı tutumu Ömer'i çok etkilemişti. Kalbinde onlara karşı bir yumuşama hissetti. Sakince sordu:

- Biraz evvel okuduğunuz şeyler ne idi?

Okunan şeyler Kur'ân ayetleriydi. Okuyan kişi de Fatıma ve kocasına İslam'ı anlatmak için gelen Hazreti Habbâb'tı. Ömer'in kapıyı yumrukladığı sırada bir köşeye saklanmıştı. Onun ses tonundan ayetleri gerçekten merak ettiğini anladı. Birden ortaya çıkan Habbâb:

- Onlar, Allah Resûlü'ne inen Kur'ân ayetleridir ey Ömer, dedi.

Şaşkın bir şekilde Habbâb'a bakan Ömer ona:

- Sen burada ne yapıyorsun, diye sordu.

- Kardeşinle eniştene Kur'ân'ı öğretmek için buradayım.

- O ayetleri bana verir misin? Okumak istiyorum.

- Ama senin abdestin yok! Kur'an'ı sadece abdestli olanlar okuyabilir.

Bunun üzerine Ömer kız kardeşinin tarifiyle abdest aldı, temizlendi. Sonra yavaş yavaş, tane tane ayetleri okumaya başladı. Bir ayet okuyor sonra düşünüyordu. Sonra bir ayet daha. Bütün bunlardan sonra Ömer'in kalbi yumuşadı ve iman etmek istedi. Sonra Hazreti Habbâb'a dönerek:

- Beni O'na götürür müsün, dedi.

Bunun üzerine beraber Peygamber Efendimiz'in (sallâllâhu aleyhi ve sellem) yanına gittiler. Fakat O'nu öldürmek için değil O'na iman etmek için.

Peygamberimiz, o sırada Erkam'ın evinde bulunuyordu. Efendimiz'in yanına giderken Hazreti Habbâb sevinçten uçacak gibiydi. Arkasını dönüp Fatıma ve kocasına tebessüm etti. Sonra da ilerlemiş olan Ömer'e yetişmek için hızlandı.

Sevgili Peygamberimiz, Ömer İbn- Hattab'ın iman etmesini çok istiyordu. Çünkü o, Mekke'de hatırı sayılır, güçlü bir insandı. O, Müslüman olursa inananların gücü daha da artacaktı. Böylece Müslümanlara yapılan eziyetler biraz olsun azalacaktı.

Derken Peygamber Efendimiz'in yanına girdiler ve Ömer iman etti. Bu güzel gelişmeye Peygamber Efendimiz ve yanındaki sahabîler o kadar çok sevindiler ki hep birlikte tekbir getirdiler.

Hazreti Ömer'in yaşadığı bu büyük değişimi gizlemeye hiç niyeti yoktu. Efendimiz'in yanından ayrılarak

Kâbe'ye gidip tavaf yaptı. Onun bu halini gören müşrikler şaşkın şaşkın bakarken:

- Artık işimiz daha da zor. Ömer de onların tarafına geçmiş, demekten kendilerini alamadılar.

Hazreti Ömer (radiyallahu anh), iman etmeden önce Mekke'de bulunduğu ne kadar meclis, toplanma yeri varsa hepsini tek tek dolaşarak gür sesiyle iman ettiğini ve artık tek olan Allah'a inandığını haykırdı.

Bir anda Ömer'in Müslüman olduğunu duymayan kalmadı. Hazreti Ömer'in iman etmesiyle Erkam'ın evindeki Müslümanların sayısı kırkı bulmuştu. Bundan sonra İslam gizli değil, açıktan anlatılacaktı.

Çile Dolu Yıllar

Mekke'nin en güçlü iki insanının iman etmesi müşrikleri deliye döndürmüştü. Bu iki önemli güç, artık kendi yanlarında değil, karşılarındaydı. İşler böyle giderse zamanla herkes Muhammedü'l-Emin'in yanına geçebilirdi. Zaten O'nun doğru sözlü ve güvenilir olduğunu bilmeyen yoktu. Baskı ve korkutmayla insanları nereye kadar yıldırabilirdiler?

Bu konuya daha kesin bir çözüm bulmaları gerekiyordu. Müşrikler, bu işi tamamen bitirmek adına Sevgili Peygamberimiz'i (sallallâhu aleyhi ve sellem) öldürmeye yemin ettiler. Onların bu kararını amca Ebu Tâlib duymuştu. Yeğenini ona düşmanlık yapanlardan koruma adına bütün akrabalarını da yanına alarak dedelerinin toprağı olan bir mahalleye taşındılar. Ebu Tâlib Mahallesi denilen bu yerde Peygamberimiz akrabalarının arasında olacağından O'na suikast yapmaya kimse cesaret edemeyecekti. Peygamber Efendimiz ile birlikte diğer Müslümanlar da bu mahalleye taşındı.

Müşrikler ise bu yeni durum karşısında şeytanca bir fikir ürettiler. Ebu Tâlib Mahellesi'ne çekilenlere karşı boykot ilan ettiler. Böylece Sevgili Peygamberimiz'in arkasında olan akrabaları ve onlarla birlikte hareket eden Müslümanlar, adeta toplumsal hayatın dışında bırakıldılar.

Peki, boykot ne demektir? Alınan bu karar ne anlama geliyordu? Bundan böyle Müslümanlarla alışveriş yapılmayacaktı. Onların sattığı mal alınmayacak; onlara herhangi bir mal satılmayacaktı. Hac döneminde bile yiyecek içecek bir şeyler almak için Mekke'ye indiklerinde onlara alışveriş yapma imkânı verilmeyecekti. Kız alma verme olayı ortadan kaldırılmıştı. Açlıktan ağlayan çocuk sesleri, geceleri Mekke'den bile duyulur hale geldi ama hiçbir müşrik insafa gelmedi.

Üstelik zulüm adına aldıkları bu kararları yazıya geçirmişler ve Kâbe'nin duvarına asmışlardı. Herkesin bu kararlara uyma mecburiyeti vardı. Hazreti Hadîce'nin bütün malı bu boykot yıllarında tükendi. O, bütün servetini Sevgili Peygamberimiz'in yolunda harcadı.

Müşriklerin planlarının aksine boykot yılları İslam'ın daha çok duyulmasına ve bilinmesine vesile oldu. Bu da müşrikleri daha da kızdırdı.

Üç yılın sonuna gelinmişti ki boykotu bitirecek bir mucize yaşandı. Sevgili Peygamberimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem) Kâbe'nin duvarına asılı o yazılı metnin bir kurtçuk

tarafından yendiğini, sadece metnin baş tarafındaki “Bismike Allahümme-Allah’ın adıyla” kelimesinin kaldırıldığını söyledi. Ebu Tâlib de gidip Mekkelilere yeğenin verdiği haberi ulaştırdı.

- Eğer bu konu O’nun dediği gibiyse bu zulmü kaldırın. Yok öyle çıkmazsa O’nu size teslim edeceğim, dedi.

Hep birlikte gidip gördüler ki durum, Allah Resûlü’nün haber verdiği gibiydi. Kâbe’ye asılı metinde sadece Allah’ın ismi duruyordu.

Böylece müşrikler üç yıllık boykotu kaldırmak zorunda kaldılar. Zaten boykot metnini yazan kişinin ellerinin kurumması da bu işin yanlış olduğuna dair açık bir işaretti. Akrabalık, dostluk, komşuluk, insanlık gibi değerleri hiçe sayan bu insafsız uygulama böylelikle kaldırılmış oldu.

Hüzün Dolu Sene

Boykot henüz sona ermişti ki Efendimiz'i (sallallâhu aleyhi ve sellem) çocukluğundan beri himaye eden ve müşriklere karşı her zaman koruyan amcası Ebu Tâlib vefat etti. Onun yokluğu Efendiler Efendisi'ni çok üzdü. Bir ömür boyu hep yeğenin yanında yer alan şefkatli amca, bundan böyle olmayacaktı.

Bu üzüntünün üzerinden daha üç gün geçmişti ki bu defa Efendimiz'in çok sevdiği kıymetli eşi, yeryüzünün en hayırlı kadını Hazreti Hadîce validemiz bu dünyaya veda etti.

Peş peşe gelen bu iki kayıp Peygamber Efendimiz'i çok üzdü. Biri, kendisini malıyla canıyla her zaman Allah'a ve Resûlü'ne adanmış Hazreti Hadîce idi. Diğeri ise Efendiler Efendisi'ni çocukluğundan beri himaye eden en zor zamanlarında hep yanında olan Ebu Tâlib. İki bulunmaz yardımcı, iki değişmez vefa insanı... Bu iki vefat sebebiyle Allah Resûlü, bu seneye "Hüzün yılı" dedi.

Aradan çok zaman geçmemiştir ki Efendimiz (sallâllâhu aleyhi ve sellem), Mekke'ye yakın bir yer olan Taif'e gitmeye karar verdi. Belki orada kendisini dinleyip iman edecek insanlar olabilirdi. Fakat Efendiler Efendisi orada umduğunun tam tersini buldu. Taifliler, O'nu yalanlayıp alaya aldılar. Bunlar yetmiyormuş gibi Taif'in serserileri bir araya gelerek Sevgili Peygamberimiz'i taş yağmuruna tuttular.

Peygamber Efendimiz'le birlikte bulunan Hazreti Zeyd, Sevgili Peygamberimiz'in bir önüne bir arkasına geçerek taşların O'na isabet etmesini engellemeye çalışıyordu. Buna rağmen Kainatın Sultan'ının ayakları kanlar içinde kaldı. Hatta mübarek ayakları o kadar acıdı ki yürüyemez oldu. Biricik Peygamberimiz ve Hazreti Zeyd, nihayet Taif'in dışına çıkınca serseri sürüsü onların peşini bıraktı.

Yaşadıkları karşısında Sevgili Peygamberimiz hüznülenmişti. Üzgün ve yorgun bir şekilde yürürken Cebrail aleyhisselam, yanında dağlar meleğiyle belirdi. Peygamberimiz'e:

- Ya Muhammed! Allah'ın sana selamı var, üzülme. Yanımdaki bu melek dağlar meleğidir. Sana yapılanların tamamını Allah gördü. Eğer istersen dağlar meleği, şu büyük dağı alıp Taif'in üzerine kapatacak. Böylece orada canlı kimse kalmayacak, dedi ve dağları işaret etti.

Bu sırada onlardan biraz uzakta olan Hazreti Zeyd de Taif'e doğru bakıp kalmıştı. Hem çok üzgün hem de çok kızgındı. Sevgili Peygamberimiz'e yapılanları bir türlü kabullenememişti. Ancak Efendiler Efendisi, en zorda kaldığı bu anda bile kendisine kötülük yapan bu insanları affetti. Cebrail'in sözlerine şöyle karşılık verdi:

- Hayır, böyle bir şey istemem. Onlar şimdi ne yaptığını bilmeyen cahillerdir. Umulur ki bu insanların içinden bir kişi iman eder.

İnsanlığın en merhametlisi olan Sevgili Peygamberimiz (sallâllâhu aleyhi ve sellem), en zor anında bile kendisine düşmanlık edenlerin kötülüğünü istemiyordu. Böylece engin şefkatini bütün dünyaya bir kere daha gösteriyordu. Bu affedişler, O'nun hayatında hep olacaktı. Çünkü O, rahmet peygamberiydi.

Gökler Ötesine Yolculuk

Taif olayının üzerinden çok az bir zaman geçmişti ki Peygamber Efendimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem), bir gece vahiy meleği Cebrail ve Burak adlı bir binek tarafından Mekke'den alındı. Oradan Kudüs'e, Mescid-i Aksa'ya götürüldü. Burak adlı kanatlı binek, saniyeler içinde binlerce kilometre yol alıyordu.

Efendimiz, Mescid-i Aksa'dan göğe yükselerek bütün peygamberlerle görüştü. Ahirete ait bir sürü manzara kendisine gösterildi. Peygamberlere imam olup onlara namaz kıldırdı. Sonra yolculuğuna devam eden Efendimiz öyle bir yere geldi ki Cebrail daha fazla ilerleyemedi. Efendimiz yükselmeye devam etti ve ardından Allah'ın kendisine sunduğu bazı hediyelerle geri döndü. Bizi Allah'a yaklaştıran ve dinimizin en önemli ibadeti olan beş vakit namaz bu hediyeler arasındaydı.

Bu büyük mucizeye Miraç dendi. Her şeyin sahibi Yüce Mevla'mız, bu olayla adeta en sevgili kulu

Peygamberimiz'i bizzat teselli etmişti. Çünkü Peygamberimiz, çok kısa bir süre önce amcasını, hemen üç gün ardından eşini kaybetmişti. Bu acı kayıplara rağmen davasını anlatmaya Taif'e gitmiş ve orada da kendisini çok üzmüşlerdi.

Allah, Miraç olayıyla Sevgili Peygamberimiz'e adeta, "Ey Muhammed, sakın üzülme! Dünyada yaşadığın sıkıntıların hiçbiri Seni üzmesin. Bak, Ben Senin yanımdayım." diyordu. Miraç'tan Peygamberimiz'in biz ümmetine getirdiği bir diğer hediye de Kur'an'ın en uzun sûresi Bakara'nın son ayetleriydi.

Miraç dönüşü Efendiler Efendisi, vakit kaybetmeden bu müthiş hadiseyi etrafına anlattı. Müşriklerin tavrı her zamanki gibi oldu. O'nu alaya aldılar. "Bu kadar mesafe bir gecede gidilip gelinir mi? Olacak şey değil." deyip bu haberi herkese yaymaya başladılar. Akılları sıra insanları Peygamberimiz'in bunları uydurduğuna inandırmaya çalışıyorlardı. Hatta bu düşüncelerini o kadar abarttılar ki Hazreti Ebu Bekir'e gidip:

- Ey Ebu Bekir! Dediğine göre arkadaşın Muhammed bu gece Mekke'den Kudüs'e gitmiş. Göklere çıkıp Allah ile görüşmüş. Şimdi bunları duyunca O'nu artık terk edersin değil mi, dediler.

- Bütün bunları size Muhammed mi söyledi?

- Evet!

- Öyle ise bütün bunlar doğrudur. Muhammed asla

yalan söylemez. Ben O'na her gün semadan vahiy indigine inanan biriyim. Buna neden inanmayayım ki!

Duydukları karşısında hüsrana uğrayan müşrikler, Hazreti Ebu Bekir'in yanından hızla uzaklaştılar. Bu olayı Peygamberimiz öğrendiğinde, "O, Sıddık'tır." diyerek arkadaşını övdü. Bundan sonra da Hazreti Ebu Bekir aynı zamanda "Sıddık" diye anılır oldu.

Medine'ye Hicret

Sevgili Peygamberimiz'in (sallallâhu aleyhi ve sellem) iki önemli desteği Ebu Tâlib ve Hazreti Hadîce'nin ardından Mekke müşrikleri, baskı ve hakaretlerini daha da artırdılar. Efendiler Efendisi kiminle konuşsa hemen o kişinin yanına gidip:

- Demin sizinle konuşan şu adamın sözlerine aldırış etmeyin. Biz, yalancı olduğu için O'nu aramızdan kovduk, deme terbiyesizliğinde bulunuyorlardı.

Bu eziyetleri yapanların başında Ebu Cehil ve Sevgili Peygamberimiz'in öz amcası Ebu Leheb geliyordu. Ebu Leheb'in eşi Ümmü Cemil de kocasından aşağı kalmıyordu. Efendimiz'in geçeceği yollara dikenli çalılar taşıyarak O'nun mübarek ayaklarının acımasına, hatta kanamasına sebep oluyordu. Bu kadar hakaret ve işkencenin sonunda Allah, hem Ebu Leheb'in hem de eşinin cehenneme gideceğini ayetle Efendimiz'e bildirdi. Hiçbir zulüm ve kötülük cezasız kalmıyordu.

Bu olay Kur'ân-ı Kerim'in yüz on birinci sûresi olan Tebbet Sûresi'nde de anlatılmaktadır. Sûre mealen şöyledir:

“Kurusun Ebu Leheb'in elleri. Zaten kurudu da. Ona ne malı ne de yaptığı işler fayda verdi. O, alev alev yükselen ateşe girecek. Eşi de boynunda bükülmüş urgan olarak o ateşe odun taşıyacak.”

Müşrikler bunlarla da yetinmeyip O'nun mübarek bedenini ortadan kaldırmayı denediler. Kaç kez öldürmeye çalıştılsa da Allah, Peygamber Efendimiz'i müşriklerden korudu. Bu eziyetler, sadece Efendimiz'e değil diğer inananlara da fazlasıyla yapılıyordu. Bu kadar zulüm dayanılmaz olunca Allah, Müslümanların hicret etmesine izin verdi.

Daha önce Müslümanların bir kısmı Habeşistan'a gitmişti. Şimdi gidilecek yer ise Medine idi. Medine'de Efendimiz'e iman etmiş epey insan vardı. Bir hac mevsiminde Peygamber Efendimiz'le Akabe'de tanışan bazı Medineliler Müslüman olmuştu. Sonra da memleketlerine gidip tanıştıkları yeni dini orada anlatmışlardı. Böylelikle İslam Medine'de bilinmişti. Mekkelilerin inkârcılığının aksine Medinelilerin davranışları çok yumuşaktı. İslam dinine de büyük bir ilgi duyuyorlardı.

Bu insanlar, Efendimiz'in çektiği sıkıntıları da iyi bildiklerinden, “Ya Resûlallah! Ne olur Medine'ye gelin. Biz sizi her türlü tehlikeye karşı korumaya hazırız.

Sizin için hepimiz seve seve canımızı vermeye razıyız.” diyorlardı. Bu tekliflerini birkaç defa yapmışlardı.

Allah'tan hicret izni gelince Sevgili Peygamberimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem), Mekke'deki Müslümanların Medine'ye göç etmelerini istedi. Müslümanlar, küçük gruplar halinde ve geceleri Mekke'den birer ikişer ayrıldılar.

Şeytanın Katıldığı Toplantı

İnananlar, Medine’de rahat edecekler, dinlerini serbest yaşayacak ve anlatacaklardı. Sayılarının artması ve güçlenmeleri ihtimali de yüksekti.

Bütün bunları üst üste düşününce hicret hadisesi müşrikleri dehşete düşürmüştü. İslam’ın başka bir belde kontrolleri dışında büyümesinden endişe ediyorlardı. Kendi aralarında hemen bir toplantı yaptılar. Toplantıda daha önce Mekke’de hiç görmedikleri zayıf, sivri sakallı ve tıpsız bir ihtiyar da vardı. Onu görünce,

- Sen de kimsin, diye sordular.

- Ben Mekke’ye yakın bir kabiledenim. Duydum ki Muhammed’i durdurmak için burada bir toplantı yapıyorlarmış. Ben de gelip fikirlerimi söylemek istedim, diye cevap verdi.

- İyi o zaman, geç sen de kendine oturacak bir yer bul, dediler.

Bu yeni gelişmeyi durdurmak için neler yapmaları

gerektiğini konuşuyorlardı. Konuşmaları buldukları yerin dışından bile duyuluyordu. Oldukça kızgın ve endişeli bağrışmalar oluyordu. İçlerinden biri şöyle dedi:

- Şimdi bu yeni dine inananlar, Medine’de kendilerine bir sürü taraftar toplayabilir. Onlardan hiçbirinin Medine’ye ulaşmaması lazım. Aksi halde sonumuz çok kötü olur.

- Öyle diyorsun ama hepsi Medine’ye varmış bile. Burada sadece Muhammed ile arkadaşı Ebu Bekir kalmış.

- Öyleyse biz de bu ikisinin Mekke’den ayrılmasına engel olmalıyız.

- Engel olup ne yapacağız!

- Onları hapse atarız. Ölene kadar hapiste kalırlar.

Konuşmalar böyle sürüp giderken Ebu Cehil söze girdi:

- Sanki arkadaşları, akrabaları O’nu hapiste bırakırlar! Gelip O’nu kurtarmak için bizimle savaşırlar. Bundan daha güzel bir fikrim var.

- Nedir o, diyerek merakla Ebu Cehil’e baktılar.

- Muhammed’i öldürmek! Böylece O da davası da bitmiş olur. O ölünce yandaşları başsız kalacağından hepsi dağılır.

Bu fikir hepsinin hoşuna gitti. Hatta Efendiler

Efendisi'nin (sallallâhu aleyhi ve sellern) nasıl öldürüleceğini de bizzat Ebu Cehil anlattı. Her kabileden birer katil olacaktı. Böylece Peygamberimiz'i kimin öldürdüğü belirsiz kalacaktı. Peygamberimiz'in akrabaları da bu durumda bütün Mekke'ye savaş ilan edemeyecekti. Bu suikast ekibinin başında da Ebu Cehil'in kendisi bulunacaktı. Duydukları karşısında tipsiz ihtiyar Ebu Cehil'e,

- Bu fikirler dahice. Seni tebrik ederim. En güzel çözümü sen buldun. Doğrusu bu, benim bile aklıma gelmemişti, dedi.

Talihsiz bir insan olan Ebu Cehil'e bu sözleri söyleyen ihtiyar, kılık değiştirmiş şeytandan başkası değildi. İlk insan yaratıldığı gün lanetlenen şeytan, Peygamber Efendimiz'in öldürülme kararının alındığı toplantıya bizzat katılmıştı. Allah, onu lanetlediği gün insanları doğru yoldan saptıracağına yemin etmişti. İnsanlığın yoldan saptırılması için de İki Cihan Sultanı Peygamberimiz'in ortadan kaldırılması çok işine gelecekti.

Efendimiz (s.a.s.) Hicret Yolunda

Kim ne planlarsa planlasın Sevgili Peygamberimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem) bizzat Rabbinin koruması altındaydı. Allah, bu hain toplantıyı ve toplantıda alınan kötü kararı Peygamber Efendimiz'e bildirdi. Mekke'de sadece kendisi, yakın arkadaşı Ebu Bekir ve amcaoğlu Hazreti Ali kalmıştı. Diğer müminler Medine'ye gitmişlerdi.

Gönüllerin Efendisi, o gece hicret için Medine'ye yola çıkacaktı. Yeğeni Hazreti Ali'yi yanına çağırarak kendisine emanet edilen malları gösterdi. Hepsini sahiplerine teslim etmesini istedi.

Ne garip bir durumdu bu! Müşrikler, hem Efendimiz'i öldürmeyi planlıyorlardı hem de içlerindeki en güvenilir insanın O olması sebebiyle mallarını Peygamberimiz'e emanet etmişlerdi.

Efendimiz, yapacaklarını Hazreti Ali'ye bir bir anlattı. Hazreti Ali, o gece Efendiler Efendisi'nin yatağında yatacaktı. Ertesi sabahtan itibaren emanetlerin

sahiplerine dağıtımını bitirince de onların ardından Medine'ye doğru yola çıkacaktı.

Nihayet gece yarısı oldu. Başlarında Ebu Cehil'in bulunduğu suikast çetesi, Efendimiz'in evini sardı. Sayıları onu kişiden fazlaydı. Hepsi silahlarını kuşanmış onu aşkın acımasız, amansız suikastçı. Planlarına göre Sevgili Peygamberimiz, evinden çıkar çıkmaz O'nun üzerine hep birlikte saldıracaklardı. Sonra da hançerleriyle Kainatın Sultanı'nın hayatına son vereceklerdi.

İnsanlıktan nasibi olmayan suikastçılar, evin etrafındayken Peygamber Efendimiz evden çıktı. Yerden bir avuç toprak aldı. Yasin Sûresi'nin baş kısmındaki ayetleri okuyarak mübarek avucundaki toprağı müşriklerin üzerine serpti. Sonra da kötülükleri yüzlerine yansıyan bu adamların arasından yürüyerek geçip gitti. Bu sırada Sevgili Peygamberimiz'i öldürmeye gelen adamların hiçbiri Allah'ın izniyle O'na görmediler.

Peygamber Efendimiz, bir miktar yol almıştı ki bir adama rastladı. Evinin etrafında bekleyen adamlara kendisini gördüğünü haber vermesini istedi. Adam, Efendimiz'in evinin yanına geldi. Gerçekten evin etrafını sarmış bir sürü adam vardı. Onların başı olan Ebu Cehil'e:

- Şaşarım sizin aklınıza. Evin içinde olmayan birini bekliyorsunuz, dedi.

Ebu Cehil'in suratı morardı. Hırıltılı sesiyle:

- Sen ne demeye çalışıyorsun be adam, diye karşılık verdi.

- Sizler burada Muhammed'i bekliyorsunuz ama boşuna! Çünkü ben, buraya gelmeden önce O'nu yolda gördüm. Üstelik bana sizlerin burada beklediğini söyledi.

- Yalan söylüyorsun, yalan! Hepimiz burada olduğu halde evden çıkmış olamaz. Eğer çıksaydı O'nu mutlaka görürdük.

- O, gideceği yere çoktan gitti. Evden çıkarken üzerinize toprak serpmiş. Bakın hepinizin üstü başı toz toprak içerisinde.

Bunun üzerine müşrikler birbirlerine baktılar. Gerçekten de hepsinin kafası, gözü toprak içerisindeydi. Allah (celle celâlihû), bir mucizesiyle Sevgili Peygamberimiz'i (sallallâhu aleyhi ve sellem) onlardan kurtarmıştı. Fakat müşrikler bir türlü bu duruma inanmak istemediler. Hemen evin kapısını kırarak içeri daldılar. Ebu Cehil:

- İşte yatak! Bu yatakta yatan da Muhammed'in ta kendisi. Haydi saldırın, dedi.

Yatağın yanına varıp örtüyü kaldırdılar. Hep birlikte tam hançerlerini kullanacaklardı ki Ebu Cehil:

- Durun! Bu Ali'dir, diye sinirle bağırdı.

Sonra ona:

- Muhammed nerede, diye sordular.

Hazreti Ali (radıyallahu anh),

- Siz O'nu aranızda görmekten hoşnut değildiniz. O da aranızdan çekti gitti, buna niye şaşırıyorsunuz, diye cevap verdi.

Bunun üzerine müşrikler, oradan ayrıldılar ve derhal Kâbe'de toplandılar ne yapıp edip Sevgili Peygamberimiz'i bulmaya karar verdiler. O'nun Medine'ye gidişine engel olmaya çalışacaklardı. Bu düşünceyle derhal Hazreti Ebu Bekir'in evine gittiler. Hazreti Ebu Bekir'in kızı Esmâ'ya:

- Baban ve arkadaşı burada mı, diye sordular.

Esmâ:

- Burada değiller, dedi.

- Öyleyse nereye gittiler?

- Nereye gittiklerini bilmiyorum. Hem bilsem de söylemem zaten.

Bu cevap, müşrikleri çılgına çevirmişti. Esmâ'yı itekleyerek zorla eve girdiler. Evin her yerini aradıktan sonra elleri boş tekrar Kâbe'de bir araya geldiler. Yaptıkları görüşme sunucunda yeni bir karara vardılar. Sonra da aldıkları bu kararı, Mekke sokaklarında tellal bağırtarak duyurdular:

- Muhammed'i ve arkadaşı Ebu Bekir'i ölü ya da sağ olarak getirene yüz deve verilecektir! Duyduk

duymadık demeyin! Bu ikisini ölü veya sağ getirene yüz deve ve başka hediyeler verilecek!

En yakın iki arkadaşın başına ödül konmuştu. İmandan nasipsiz, dünya malına tapan insanlarla birlikte din düşmanları onların peşine düştü.

...
...
...
...
...

...
...
...
...
...

İlk Konak Sevr

Sevgili Peygamberimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem) evinden ayrıldıktan sonra Sıddık arkadaşı Ebu Bekir'in evine geldi. Hazreti Ebu Bekir, bu kutlu yolculukta Peygamberimiz'in yol arkadaşı olacağı için sevinç gözyaşı döküyordu. Hatta kızı Esmâ, "Ben o güne kadar sevinçten bir insanın bu kadar ağlayacağını zannetmezdim." diyecekti.

İki kutlu arkadaş, müşriklerin peşlerinden geleceğini çok iyi biliyorlardı. Bu sebeple takipçileri şaşırtmaları gerekiyordu. Medine'ye her zaman gidilen yoldan değil farklı bir yoldan gideceklerdi. Hatta hemen yola koyulmayacak, takip durumu biraz hafifleyince yola devam edeceklerdi. Bu süre zarfında Sevr'de kalacaklardı.

Gözü dönmüş, yüz deveyle zengin olmayı düşünen herkes onların peşine düşmüştü. Ancak ne yöne gitseler elleri boş dönüyorlardı. Fakat içlerinden bir grup, Sevgili Peygamberimiz'in gittiği yönü tahmin etmiş ve onların izini bulmuştu.

İki kutlu arkadaş, Sevr'de iki kişinin ancak sığabileceği küçük bir mağarada idi. Buldukları yerin girişine kadar gelen müşrikler birbirlerine seslendiler:

- Gelin, gelin! İzleri burada sona ermiş. O ikisi buradan başka bir yerde olamaz.

Sevinçle hepsi birden mağaranın ağzına toplandı. Fakat müşrikler oraya gelmeden az önce bir örümcek, mağaranın girişine kocaman bir ağ örmüştü. Hem de öyle bir ağ ki üst üste kat kat. Girişin diğer tarafına ise bir güvercin yuva yapmış, yumurtasının üzerinde yatıyordu. Allah'ın bu hadise esnasında orada bitirdiği bir fidan da boy atıp gelişmişti.

Mağaranın içinden dışarıdaki azılı düşmanların dizlerinden aşağısı görünüyordu. Müşrikler eğilip içeriye baksalar, hem Kainatın Sultanı'nı hem de O'nun kutlu arkadaşını göreceklerdi.

Bu sırada Hazreti Ebu Bekir korkudan titriyordu. Kendisine değil, Efendimiz'e bir zarar verileceğinden endişe ediyordu. Dışarıdaki konuşmalar sürerken Peygamber Efendimiz'e:

- Anam babam Sana feda olsun ya Resûlallah! Bana olacaklar umrumda değil. Ancak şu dışarıdakilerin Sana bir zarar vermelerinden çekiniyorum, dedi.

Peygamber Efendimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem) O'na:

- Korkma ya Ebu Bekir! Allah bizimle beraberdir, dedi.

Aynı anda dışarıda çok hararetli konuşmalar sürüyordu. Müşriklerden biri:

- Bence burada boşuna zaman kaybediyoruz. Eğer Muhammed ve arkadaşı, buraya gelmiş olsaydı şu örümcek ağı bozulmuş olurdu, dedi.

Bir diğeri:

- Evet, doğru söylüyorsun. Hem bu ağ bozulmuş olurdu hem de şu güvercinin yumurtaları kırılır kendisi de uçup giderdi. Bence örümcek, bu ağ daha Muhammed doğmadan önce yapmış. Haydi, daha fazla vakit kaybetmeyelim. Çok fazla uzaklaşmadan onları yakalayalım, dedi.

Sonra hep birlikte:

- Haydi o zaman. Burada daha fazla durmayalım, diye bağışarak Sevr'den inip oradan uzaklaştılar.

Peygamber Efendimiz ve arkadaşı, Sevr'de üç gün beklediler. Bu süre içerisinde Hazreti Ebu Bekir'in oğlu Abdurrahman onlara Mekke'den haber getirdi. Kızı Esmâ ise onlara azık taşıdı. Bu üç günde müşrikler aramadık yer bırakmadılar. Üçüncü gün sabahın erken vaktinde Hazreti Ebu Bekir'in kölesi onlara iki tane deve getirdi. Önceden ayarlanmış olan rehberleri de orada onlara katıldı. Böylece Medine'de son bulacak olan yolculuk başlamış oldu. Artık bir devir kapatılırken yeni bir döneme kapı aralanıyordu.

...the ... of ...
... the ... of ...
... the ... of ...
... the ... of ...
... the ... of ...

... the ... of ...
... the ... of ...
... the ... of ...
... the ... of ...
... the ... of ...

... the ... of ...
... the ... of ...
... the ... of ...
... the ... of ...
... the ... of ...

... the ... of ...
... the ... of ...
... the ... of ...
... the ... of ...
... the ... of ...

Allah'ın Yardımı

Allah Resûlü (sallallâhu aleyhi ve sellem) ve yol arkadaşı Hazreti Ebu Bekir genellikle geceleri yol alıyor, gündüzleri dinleniyorlardı. Bu zorlu yolculuk henüz yarılanmıştı ki müşriklerden Süreka adlı biri onların izini buldu. Gece gündüz atını sürerek onları çölde yakalamıştı. Peşlerinden birinin geldiğini görünce Hazreti Ebu Bekir çok endişelendi. Peygamber Efendimiz arkadaşına yine Sevr'de söylediklerini tekrar etti:

- Korkma ey Ebu Bekir! Allah bizimle beraberdir.

Sonra dönüp Süreka'ya doğru baktı. Efendimiz'in kendisine doğru bakmasıyla Süreka'nın atının ayakları kumlara gömüldü, at adım atamaz hale geldi. Sevgili Peygamberimiz, önüne dönüp yoluna devam etmeye başlayınca atın ayakları kumdan kurtuldu. Süreka, bunun üzerine tekrar onları takip etmeye başladı. Efendiler Efendisi, tekrar kendisine doğru bakınca atının

ayakları yine kumlara gömüldü. Üstelik bu kez atın ayaklarının gömüldüğü yerden dumanlar çıkmaya başladı. Bütün bunların Allah'ın bir mucizesi olduğunu anlayan Süreka, Efendimiz'e adeta yalvardı:

- Ya Muhammed! Beni burada böyle bırakma. Sen, bizim içimizdeki en merhametli insansın. Başıma gelen bu şeylerin Senden kaynaklandığını anladım.

- Seni kurtarırım. Ama bir şartım var.

- Söyle ya Muhammed! Şartını yerine getirmeye razıyım.

- Şimdi bizim peşimizi bırakıp geri döneceksin. Eğer bu yöne gelenler varsa onlara engel olacaksın.

- Tamam ya Muhammed! Söylediğini yapacağım. Yeter ki beni bu durumdan kurtar.

Bu konuşmanın üzerine Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) duasıyla Süreka'nın atı kumlardan kurtuldu. O da verdiği sözü tuttu ve geri döndü. Yaşadıklarının şokuyla ilerlerken yolda Sevgili Peygamberimiz'i takip eden başkalarını gördü. Takipçiler hemen yakın zamanlarda iki yolcu görüp görmediğini sordu. Süreka da onlara Efendimiz'in gittiği yönü göstererek,

- Ben şu tarafların tamamını dolaştım. Şimdi orarlardan geliyorum. O yönde yolculuk yapan kimse yok. Haydi, Muhammed ve arkadaşını diğer taraflarda arayalım, dedi.

Müşrikler, Süreka'ya teşekkür ederek yollarını değiştirdiler. Böylece kutlu yolcuları takip eden kimse kalmadı.

Allah nurunu tamamlayacak, peygamberini her türlü kötülükten koruyacaktı. Mekke öfkeden deliye dönmüş, hicrete engel olamamıştı.

The first part of the document discusses the importance of maintaining accurate records of all transactions. It emphasizes that every entry should be supported by a valid receipt or invoice. This ensures transparency and allows for easy verification of the data.

In the second section, the author outlines the various methods used to collect and analyze the data. This includes both manual data entry and the use of specialized software tools. The goal is to ensure that the data is both accurate and easy to interpret.

The final part of the document provides a summary of the findings and offers recommendations for future work. It suggests that regular audits and updates to the data collection process are essential for maintaining the integrity of the information.

Kalıcı Yurt Medine

Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem), Hazreti Ebu Bekir ile hicret ettiğini Medine'de duymayan kalmamıştı. Heyecanla onların gelişi bekleniyordu. Artık insanlar her gün Medine'nin dışına kadar geliyor, öğle sıcağı artana kadar onları bekliyorlardı.

Mekke'den gelecek kadar süre geçmiş olmasına rağmen Allah Resûlü henüz gelmemişti. Bu sebeple çok endişeli bir bekleyiş vardı. Onların başına bir şey gelmiş olmasından korkuyorlardı. Küçük büyük, yaşlı genç herkes Kainatın Efendisi'nin yolunu gözlüyordu. Kadınlar evlerin damına, gençler uzun hurma ağaçlarına çıkıp yolları gözetliyorlardı. Nihayet bir gün hurma ağacındaki gençlerden biri bağırmaya başladı:

- Geliyorlar! Geliyorlar! Onlar geldi. İşte oradalar!

Bu muştunun üzerine bütün Medine halkı yollara döküldü. Küçücük bebekler bile annelerin kucağında Peygamber Efendimiz Hazreti Muhammed Mustafa'yı

(sallallâhu aleyhi ve sellem) görmeye koşuyordu. Çocuklar koşuşturuyor, yaşlı genç herkes sevinçten ağlaşıyordu. Dillerde şiirler, ilahiler O'na doğru sel gibi akıyorlardı. Herkes adeta mutluluktan uçuyordu. Yeryüzünde daha önce hiçbir insana bu kadar büyük, bu kadar güzel ve içten bir karşılama yapılmamıştı.

Bu sırada Kainatın Sultanı Efendimiz, devesinin üzerinde Medine sokaklarında ilerliyordu. Herkes O'nu misafir edebilmek için birbiriyle yarışlıyordu. Allah Resûlü, kimin evinin önünden geçse o kişi, hemen O'nu evine davet ediyordu. O da kimseyi kırmamak için devesinin yolunu kesmemelerini, deve nerede durursa orada misafir olacağını söylüyordu.

Peygamber Efendimiz'in (sallallâhu aleyhi ve sellem) devesinin nerede duracağı meraklı gözlerle takip ediliyordu. Bütün Medine halkı oradaydı. Herkes Efendimiz'i misafir etme şerefının kendisinin olmasını istiyordu. Peygamber Efendimiz'in devesi Kavsa da sağa sola bakarak yavaş yavaş ilerliyordu. Sonunda adımlarını yavaşlattı, yavaşlattı ve durdu. Durduğu yer, Hazreti Ebû Eyyub el-Ensari'nin evinin önüydü. O gün bütün Medine sevinçliydi. Fakat Hazreti Ebû Eyyub (radiyallahu anhu) herkesten daha mutluydu. Kainatın Efendisi'ni evinde misafir etme şerefi onun olmuştu. Hemen Allah Resûlü'nün eşyalarını eve taşıdı. Resûlullah, Medine'deki ilk yedi ayında onun evinde konaklayacaktı.

Sevgili Peygamberimiz'in olduğu yere bereket akıyordu. Hazreti Ebû Eyyub, bir gün Efendimiz ve O'nun en yakın arkadaşı Hazreti Ebu Bekir'e yemek hazırlamıştı. Allah Resûlü, bu iki kişilik yemek için önce otuz kişi çağırılmasını istedi. Otuz kişi gelip yemeğini yiyip gitti. Sonra altmış kişi daha geldi, onlar da karnını doyurup gitti. Ardından Peygamberimiz yetmiş kişinin daha gelmesini istedi. Onlar da karınlarını doyurdular.

Bu kadar insanın hepsi iki kişilik yemekle doyarak sofradan kalktı. İçlerinde imanlı olanların imanı arttı. İman etmemiş olanlar da bu apaçık mucize karşısında hemen orada iman ettiler.

Efendimiz'in Mescidi: Mescid-i Nebevî

Medine'de günler huzur içiresinde, Allah Resûlü'nün (sallâllâhu aleyhi ve sellem) etrafında geçiyordu. Sahabe onu dinlerken adeta başlarında kuş varmış ve en ufak hareketleriyle kaçacakmış gibiydiler. Peygamberimiz'in ağzından çıkan her sözü emir kabul ediyor ve hemen hayatlarına uyguluyorlardı. Yıllarca Mekke'de çekmedikleri eza, cefa kalmamıştı. Allah, müminlere rahat nefes alacakları bir imkân tanımıştı. Huzurlu, mutlu günler birbirini kovaladı.

Efendiler Efendisi Medine'ye geleli hayli zaman geçmişti. Müslümanların topluca ve rahat ibadet edebilecekleri bir yere ihtiyaçları vardı. Hem de Peygamberimiz'in Medine dışından gelen ve İslam'ı öğrenmek isteyen insanlarla daha rahat görüşmesi gerekiyordu. Mescidin nereye yapılacağı düşünüldü. Sonra Peygamberimiz'in devesinin ilk durduğu yerde karar kıldılar. Ancak orası iki yetim kardeşe aitti.

Ücreti ödenerek arsa satın alındı ve mescidin yeri meselesi çözülmüş oldu.

Kısa bir süre sonra Mescid-i Nebevî yapılmaya başlandı. Peygamberimiz de bu mescidin yapılışı sırasında bizzat çalıştı. Sahabîler O'na defalarca:

- Siz oturun ya Resûlallah! Biz bu mescidi en güzel şekilde yaparız. Lütfen yorulmayın, dediyse de Sevgili Peygamberimiz:

- Çalışmak ibadettir, beni bu sevaplı işten alıkoymayın, diyerek çalışmaya devam etti.

Ailesine ait odalar da bu mescidin içindeydi. Efendimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem), Hazreti Ebu Bekir'in kızı Âişe validemizle düğünleri yapıldıktan sonra Ebu Eyyub'un evinden buradaki odasına taşındı.

Ağlayan Hurma Kütüğü

Mescidin inşaatı tamamlandıktan bir süre sonra da yeni minber yapıldı. Bu minber yapılmadan önce Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), kolunu bir hurma kütüğüne dayayarak hutbe okuyordu. Artık bu kütük, hutbe sırasında kullanılmayacaktı.

Peygamber Efendimiz'in yeni minberde hutbe okuduğı bir gün, bu kütük deve böğürtüsü gibi ses çıkararak ağlamaya başladı. O sırada mescitte bulunan herkes bu ağlama sesini duymuştu. Bunun üzerine Efendimiz hurma kütüğüne neden ağladığını sordu. Kütük de Sevgili Peygamberimiz'den ayrıldığı için ağladığını söyledi. Peygamber Efendimiz onu teselli etti. Ona, Cennet'te hayatına devam edeceğini müjdeleyince kütük ağlamayı bıraktı. Sonra da sahabîlerine dönerek:

- Eğer ben bu kütüğü sevip teselli etmeseydim kıyamete kadar böyle ağlayacaktı, dedi.

Sonra da bu kütük Peygamber Efendimiz'in emriyle minberin altına gömüldü.

Beş vakit namaz Mescid-i Nebevî'de kılınıyordu. Ayrıca Peygamberimiz, mescidinde sahabîlerine günlük dersler veriyordu. Yeni Müslüman olmuş kabilelere gönderilecek Kur'ân ve Sünnet öğreticileri burada yetiştiriliyordu. Bu mescid İslam'ın ilk üniversitesi gibiydi.

Ensar ve Muhacir Kardeşliği

Mekke'den hicret edip Medine'ye gelen sahabe bütün malını, mülkünü orada bırakmıştı. Sadece Allah rızası için bu mukaddes göçü yapmışlardı. Çoğunun maddi imkânı yoktu. Neredeyse tamamının kalacak bir evi de yoktu. Dolayısıyla hicret edip gelenlerin hem geçim derdini hem de kalacak yer sıkıntısını çözmek gerekiyordu.

Bütün bunlara rağmen Medine'de artık mutlu günler başlamıştı. Peygamberimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem), dinini yaşamak için oraya göç edenlerle, önceden beri burada bulunan Müslümanları kardeş ilan etti. Böylece Medine'ye dışarıdan gelenlere Muhacir, onlara ev sahipliği yapıp kardeş olanlara da Ensar denildi. Her Ensar'ın bir Muhacir kardeşi oldu ve böylece kalacak yer meselesi çözülmüş oldu. Kardeş olanlar birbirinin tarlasına, bahçesine işe gidiyor geçim sıkıntısı da böylece ortadan kalkmış oluyordu.

Mekke tarıma elverişli olmadığından Muhacir olan

sahabe daha çok ticaretle uğraşıyordu. Bu sebeple tarımı, ziraatı değil ticareti biliyorlardı. Kısa zamanda Medine pazarında söz sahibi olan Muhacir sahabe, kardeşlerine yük olmamak için Ensar'ın evinden taşınmak istedi. Kendilerini bırakmak istemeyen Ensar, bu düşüncelerinden vazgeçsinler diye Muhaciri Peygamber Efendimiz'e şikayet bile ettiler. Böylesi bir kardeşlik, günümüz insanlığına asırlar öncesinden büyük bir örnektir.

“Allah birdir ve Hazreti Muhammed O'nun kulu ve elçisidir.” diyenler artık Mekke müşriklerinin işkencelerinden korkmuyorlardı. Bütün Müslümanlar bir araya toplanmış ve Sevgili Peygamberimiz'den dinlerini öğreniyorlardı. Böylece günden güne tek olan Allah'a ve O'nun peygamberine inananlar çoğalıyordu.

Sadece Medine'de değil, çevredeki beldelerde de Efendiler Efendisi'nin davetini kabul ederek İslam dinine girenlerin sayısı her gün artıyordu. Fakat bu durumdan Mekkeli müşrikler son derece rahatsızdılar. Zaten Mekke'den hicret edilirken korktukları en büyük konu buydu: Müslümanların sayıca çoğalmaları ve güçlenmeleri. İslamiyet'in yayılmasına engel olmak için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Oysa Kainatın Efendisi Sevgili Peygamberimiz, onları hep hayra, en güze yol olan Allah yoluna davet etti. Ama onlar kulak asmadılar. Ahlaksızlığı bırak-

malarını istedi, yapmadılar. “Putlara tapmanın faydası yok.” dedi, dinlemediler. Kız çocuklarını diri diri toprağa gömmeyi yasakladı, uymadılar. Faizi, yalanı, içkiyi kötöledi; dinlemediler. Bütün bunları yapmadıkları gibi Sevgili Peygamberimiz’i yurdundan uzaklara gitmeye mecbur bıraktılar. En sonunda da kaba kuvvet, işkence, tehdit, dayak ve ölümlerle davasından vazgeçiremedikleri Müslümanları, savaşla ortadan kaldırmaya karar verdiler. Bu savaşın maddi hazırlığını da Müslümanların Mekke’de bıraktıkları mallarına el koyarak yaptılar. Bu mallar, bir kervanla Şam’a götürölüp satılacaktı. Elde edilen gelire de bir ordu hazırlanacaktı. Böylelikle Müslümanların kendi malları, paraları yine kendilerine karşı kullanılacak birer silaha ve askere dönüşmüş olacaktı.

Bedir

Mekkeli müşriklerin kervanı, Müslümanların mallarını Şam'da satmış, Mekke'ye geri dönüyordu. Başlarında Ebu Süfyan vardı. Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), onların bu durumunu ve savaş için hazırlık yaptıklarını haber aldı. Ashabıyla toplantı yaparak durumu değerlendirdi. Sonuçta kervan durdurularak Müslümanlara ait olan malların satışından elde edilen paranın alınmasına karar verildi.

Peygamber Efendimiz'in başkanlığında küçük bir ordu hazırlandı. Bu ordu Şam'dan dönen kervanı takibe başladı. Bedir denilen yerde kervanı karşılamayı uygun buldular.

Ancak Müslümanların kervanı takip ettiğini haber alan Ebu Süfyan yolu değiştirdi. Bu arada durumu anlatması için Mekke'ye de bir haberci gönderdi. Haberci ise olup bitenin aksine Mekke'ye gelip Müslümanların kervanın yolunu kestiğini ve malları yağmaladığını söy-

ledi. Haberleri abartarak anlatıp müşrikleri kışkırtmayı başardı. Zaten Ebu Cehil ve onun azılı arkadaşları böyle bir fırsat kolluyordu.

Bunun üzerine müşrikler, yaklaşık bin kişilik bir ordu hazırlayarak Bedir'e doğru hareket etti. Bu sayı nerdeyse Müslümanların üç katıydı. Üstelik müşriklerin silah, at ve deve durumu İslam ordusundan çok çok üstündü.

Müşrik ordusu yolda iken Ebu Süfyan, bir elçi daha gönderdi. Kervanın kurtulduğunu bildirip geri dönmesini istedi. Mallara bir zarar gelmediğini ve savaşa gerek kalmadığını söyledi. Ancak Ebu Cehil:

- Böyle büyük bir orduya sahipken Muhammed ile karşılaşp O'nu ve arkadaşlarını yenmeden asla geri dönmem. Şimdi doğru Bedir'e gidip O'nunla hesaplaşacağım, dedi.

Ebu Süfyan, ne söylediye de onları savaşmaktan caydıramadı. Sonuçta iki ordu, Bedir'deki su kuyularının yanında karşılaştı.

Müşrikler, Peygamberimiz'in savaştan yana olmayışını korkaklık olarak görmüşlerdi. Oysaki Rahmet Peygamberi, hayatının her aşamasında insanlarla savaşmayı son çare olarak düşünecek ve savaş olmaması için elinden gelen bütün gayreti gösterecekti. Ancak kendi gayreti netice vermeyince bu defa savaşın hakkını vermek durumunda kalacaktı.

Bedir'in sonunda Müslümanlardan on dört şehit vardı. Müşriklerden ise yetmiş kişi ölmüştü. Bir o kadar da esir vardı. Müşrikler için bu savaş tam bir bozgun olmuştu. Korktukları başlarına gelmişti. Bir avuç insan dedikleri ve önemsemedikleri, savaştan korkuyor zannettikleri Müslümanlar onlara iyi bir ders vermişti.

Ebu Cehil başta olmak üzere azılı müşriklerin çoğu burada öldü. İşin tuhaf tarafına bakın ki bu azılı düşmanların gömülme işini yine Peygamber Efendimiz yaptırdı. Müşrikler kaçarken ölülerini geride bırakmışlardı.

Bu savaşın ardından müşrikler, Müslümanları karşılarında bir güç olarak kabul etmek zorunda kaldılar. Müslümanlar ise biraz daha rahatladılar ve İslam dininin yüce gerçeklerini daha uzak memleketlere gidip anlatma fırsatı buldular.

Peygamber Efendimiz'in (sallallâhu aleyhi ve sellem) dört bir tarafa gönderdiği elçiler, güzel dinimizi anlatmaya devam ettiler. Böylece İslam, daha fazla insana anlatılmış ve Müslümanların sayısı artmış oldu.

Diğer yandan bu durum müşrikleri endişelendirmeye devam etti. Ne yapıp edip İslam dininin yayılmasını engellemek istiyorlardı. Artık savaş için bir başka sebep daha vardı ve belki de hepsinden daha kuvvetli bir nefretti. Bedir'de ölen akrabalarının intikam arzusu içlerinde kor gibi yanıyordu.

Savaşa sebep olan kendileri, başkalarına yaşama hakkı tanımayan kendileri, sonrasında ölülerinden dolayı intikam almak isteyen de yeni kendileriydi. Hâlbuki daha kolayı vardı. Aralarından çıkan En Güvenilir İnsan'ın bu güzel davetini kabul etmek, bunca kötülük düşüncesinden çok daha kolaydı. İnkârda sürekli ısrarcı olmak, adeta onları doğru düşünemez hale getirmişti.

Bitmeyen Kin ve Uhud

Hicretin üzerinden üç yıl geçmişti. Bedir'de mutlak bir zafer kazanan Müslümanlar daha bir mutluydu. Yılların verdiği baskı psikolojisini biraz olsun üzerlerinden atmışlardı.

Ancak Bedir yenilgisini bir türlü hazmedemeyen Kureyş müşrikleri yeni bir savaş için etraflıca hazırlanmıştı. Sonra da intikam yeminleriyle Mekke'den Medine'ye doğru harekete geçmişlerdi.

Savaş, Medine yakınlarındaki Uhud Dağı'nın eteklerinde olacaktı. Çok büyük bir ordu hazırlamış olan müşrikler, Müslümanları tamamen yok etme planı içerisindeydiler. Ama hesaba katmadıkları bir şey vardı. Karşılarında Allah'ın sevgili kulu ve peygamberi Hazreti Muhammed (sallâllâhu aleyhi ve sellem) ile O'nun gökteki yıldızlara benzettiği sahabîleri vardı. Allah'ın yardımını her zaman inananların yanındaydı. Üstün olmak için yürekten Allah'a inanmak her zaman ve her yerde yeterliydi.

Müşrik ordusu yaklaşık üç bin kişiydi ve askerlerin tamamı silahlıydı. İki yüz atlı, yedi yüz zırhlarıyla birlikte orduda üç bin deve vardı. Mekke'den hareket eden bu küfür ordusunun haberi, Peygamber Efendimiz'e bir mektupla ulaştı. Allah Resûlü de hemen üzerlerine gelen ordudan Müslümanların canlarını ve mallarını korumak için hazırlıklarına başladı. Çok kısa sürede hazırlıklar tamamlandı. Müslümanların ordusunda yedi yüz kişi bulunuyordu. Bunların silah durumu müşriklerden çok geriydi.

Peygamberimiz, İslam ordusunun arkadan sarılmasında için Uhud Dağı'nın yakınındaki bir tepenin üzerine okçularını yerleştirdi. Sonra da onlara çok sıkı tembihte bulundu. Asla ama asla yerlerinden ayrılmayacaklardı.

Burada önemli bir ayrıntıyı anlatmadan geçmeyelim. Uhud'a gidildiği gün, Abdullah İbn-i Übeyy İbn-i Selul adlı Medineli münafık İslam ordusunda yer alıyordu. Bu adam, eğer Peygamberimiz hicret etmemiş olsa idi Medine'nin lideri olacaktı. İşler planladığı gibi gitmeyince inanmış gözüken ama inananların aleyhine çalışan bir münafık oldu. Müslümanların içinde ama müşriklerin tarafındaydı.

İşte bu gizli düşman, Uhud günü hiç boş durmadı. Müşrik ordusunu, onların askerlerini ve silah gücünü görünce:

- Bu orduyla savaşılmaz. Muhammed kendisine uyan akılsız gençlerin lafını dinliyor. Bizim gibi güngörmüş, asıl fikir sahibi insanları dinlemiyor. Medine’de kalıp savunma savaşı yapılmalıydı. Ben bu orduyla savaşmayacağım, deyip üç yüz adamıyla birlikte Medine’ye geri döndü.

Onun bu tavrı, müthiş bir moral bozukluğuna sebep olsa da Peygamberimiz’in etrafındaki bir avuç inanan insan inandığı yoldan dönmedi.

Gelelim Uhud’a. Uhud günü, önce teke tek vuruşmalar yapıldı. Bu vuruşmaların hepsini Müslümanlar kazandı. Ardından iki ordu birbirine girdi. Kıyasıya bir savaş oluyordu. Aradan çok zaman geçmeden müşrik ordusu dağıldı ve geri çekilmeye başladı. Artık kılıç sesleri azalmış, adeta kovalamaca başlamıştı. Müşrikler arkalarına bakmadan kaçıyorlardı. Böyle olunca sahabelerden bazıları takibi bırakıp dinlenmeye çekildi.

Aşkın Şefkat

Diğer yanda müşriklerin kaçtığıını gören Uhud'daki okçuların çoğu, “Kazandık! Biz de arkadaşlarımızıza katılıp düşmanı kovalayalım.” düşüncesiyle yerlerinden ayrılıverdiler. Ancak bu karar, bir anda her şeyi değıştirdi. Onlar yerini bırakınca müşrik atlıları Müslüman ordusunu arkadan sardı. Böylece İslam ordusu düşmanın ortasında kaldı. Kaçan müşrikler de toparlanıp tekrar saldırıya geçti. Müslümanlar, çok zor durumda kaldılar ve pek çok şehit verdiler. Efendimiz'in amcası Hazreti Hamza da şehitler arasındaydı.

Savaşın en kızıştığı zamanda müşrikler, Sevgili Peygamberimiz'i (sallallâhu aleyhi ve sellem) öldürmek için üzerine hücum ettiler. Bu sırada etrafında O'nu koruyan çok az sayıda sahabî vardı. O'na bir zarar gelmemesi için adeta vücutlarını siper yapmışlardı. Fakat müşrikler, bir kılıç darbesi ile Efendimiz'in mübarek başını ve yanağını ya-

raladılar. Attıkları bir taşla da bir dişini kırdılar. Dudağını yaralayıp başını kanattılar.

Etrafındaki sahabîler, Peygamberimiz'i Uhud Dağı'nın yukarılarına çıkarmaya çalışıyorlardı. Oraya çıkınca müşriklerin bu kadar kalabalık saldırımları mümkün olmayacaktı. O sırada müşriklerden bir keskin nişancı, Efendimiz'i hedef alarak okunu yayından bıraktı. Bunu gören Talha İbn-i Ubeydullah, gelen oka elini tuttu. Bu ok, onun elini deldi ve bu kahraman sahabî çolak kaldı. Peygamber Efendimiz, Hazreti Talha (radiyallahu anh) için:

- Cennetlik birini görmek isteyen Talha İbn-i Ubeydullah'a baksın, diyordu.

Kahraman mücahitler, Efendiler Efendisi'ni böyle korurken müşrikler ortaya bir yalan attı. Her tarafta bağırarak Peygamberimiz'in öldüğü haberini yayıp savaş alanında psikolojik bir algı oluşturmaya çalıştılar. "Öyle ya eğer Muhammed öldüyse O'nun davasına sahip çıkanlar şimdi dağılır gider." diye düşündüler.

Ne var ki müşrikler Allah Resulü'nü değil; O'na çok benzeyen Hazreti Mus'ab İbn-i Umeyr'i şehit etmişlerdi. Bu yalan haber, maalesef Müslümanların bütün takatini bitirdi. Artık hepsi yavaş yavaş geri çekilmeye başladı. Fakat bu çekilme sırasında sahabîlerden biri, Sevgili Peygamberimiz'i gözlerinden tanıdı. Sonra da:

- Peygamberimiz ölmedi, hayatta. Hem de şurada, diyerek Efendimiz'in bulunduğu yeri gösterdi.

Allah Resûlü, ona eliyle "Sus!" işareti yaptı. Yerinin müşrikler tarafından öğrenilmesini istemiyordu. Sevgili Peygamberimiz'in hayatta olduğunu duyan sahabîler tekrar toparlandı ve Uhud Dağı'na çekildi. Müşrikler de Müslümanların toparlanıp tekrar saldırmasından çekindikleri için saldırıyı bu aşamada durdurdu.

Böylece Uhud Savaşı, galibi tam belli olmadan bitmiş oldu. Peygamber Efendimiz'in savaşın sonunda yürüyecek hali bile kalmamıştı. Talha İbn-i Ubeydullah:

- Buyur ya Resûlallah, ben kuvvetliyim, diyerek Sevgili Peygamberimiz'i sırtına alarak taşıdı.

Rahmet Peygamberi Efendimiz dinlenirken:

- Allah'ım kavmim beni bilmiyor. Onlar ne yaptığını bilmiyor. Onları affet, diye kendisine bunları yapanlara dua ediyordu.

Allah Resûlü, kendisini öldürmeye çalışanlara bile bu kadar şefkatli ve merhametliydi. Hatta müşriklere beddua edecek olan bir sahabîye izin vermemiş, içlerinden ileride Müslüman olacakların büyük hayırlar yapacaklarını söylemişti.

Uhud'un ertesi günü Peygamber Efendimiz, müşrik ordusunun takip edilmesini istedi. Müşrik ordusu geri dönüp Medine'yi yağmalama, yakıp yıkma planı yapmış

olabilirdi. Savaşın galibi belli olmadığından müşrikler, gerçekten Medine'ye baskın yapmayı düşünüyorlardı.

Bu sırada müşrikleri takibe çıkacak olan Müslümanlardan kirnsenin yürüyecek hali yoktu ama yine de takibe çıktılar. Müslümanların bir gün önce ağır darbe aldığını düşünen müşrikler, takip edildiklerini görünce paniğe kapıldılar. Müslümanlarla savaşmayı, Medine'ye saldırmayı göze alınamayıp korkarak Mekke'ye kaçtılar. Böylece Uhud'un galibi netice itibariyle Müslümanlar olmuş oldu.

Hendekle Medine Müdafası

Uhud'dan sonra iki yıl daha geçti. Müslümanlar savaşın yaralarını sardı, dinlerini yaşamaya ve anlatmaya devam etti. Artık anlaşıldı ki İslam her geçen gün büyüyor, yayılıyor, taraftar topluyor.

İslam'ın yayılışını bir türlü kabullenemeyen din düşmanları, yeni bir savaş için hazırlık içindeydi. Müşrik topluluklar bir araya gelip Mekke'ye gitmiş ve yapılan görüşmelerin neticesinde büyük bir ordu hazırlanmasına karar verilmişti. Bu defa gaye Müslümanları tamamen ortadan kaldırmaktı. Gül kokulu şehir Medine'ye saldıracak ve inananların tamamını kılıçtan geçireceklerdi. Gözlerini kin ve haset bürümüş, kalpleri kara, düşünceleri kara, konuştukları kara, yazdıkları kara bu insanlar, on bin kişiyi aşkın bir orduyla Medine'nin üzerine yürüdüler.

Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) bu hazırlığı da haber aldı ve sahabîleriyle görüşerek nasıl bir taktik izlemeleri ge-

rektiğini karara bağladı. Gül şehir Medine, etrafına büyük bir hendek kazılarak savunulacaktı. Fikir Selman İbn-i Farisî'den gelmişti. Düşmanlar gelmeden hazırlık yapıldı ve şehrin etrafına derin ve geniş hendekler kazıldı. Böylece bu savaşın adı Hendek Savaşı oldu.

Önlerinde bu hendeği gören düşman hayrete düştü. Daha önce hiç böyle bir savunma görmemişlerdi. Hendeğin karşı tarafına yerleşip şehri sardılar. Bu kuşatma bir ay kadar sürdü. Bu süre içerisinde karşılıklı ok atışları ve birkaç teke tek vuruşma haricinde ciddi bir savaş olmadı. Fakat müşrikler, güzel şehir Medine'yi ele geçirmeden gitmek istemiyorlardı. Bu ısrarlı bekle-yiş devam ederken bir akşamüzeri Cebrail aleyhisselam gelerek düşman ordusunun bir rüzgârla perişan edileceğini haber verdi. Buna çok sevinen Peygamberimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem) haberi hemen ashabına müjdeledi.

Çok geçmemişti ki düşmanın bulunduğu yerde büyük bir fırtına koptu. Atlar, develer birbirine karıştı. Göz gözü görmez oldu. Kum fırtınası koyu bir sis gibi müşriklerin üzerlerine çöktü. Çadırlar, birer mendil parası gibi havalarda savruldu. Böylece müşrik ordusu, Allah'ın yardım olarak gönderdiği rüzgârla dağılarak Mekke'ye geri dönmek zorunda kaldı. Ardından Efendiler Efendisi sahabîlerine müjdeli bir haber verdi:

- Artık müşrikler bizim üzerimize gelemeyecekler!

Bu habere bütün sahabîler çok sevindiler. Gerçek-

ten de Hendek Savaşı'ndan sonra en büyük orduları dağılan müşrikler, bir daha Müslümanların üzerine gitmeye cesaret edemediler. Kendi güvenliklerini sağlamak ve derlenip toparlanrnakla uğraştılar.

Handwritten text, likely the beginning of a letter or document.

Handwritten text, continuing the letter or document.

Handwritten text, continuing the letter or document.

Handwritten text, continuing the letter or document.

Handwritten text, continuing the letter or document.

En Büyük Fetih

Hendek savaşının üzerinden epey zaman geçmişti. Hele Mekke'den ayrılalı yıllar oluyordu. Eskiden her gün gördükleri Kâbe şimdi gözlerinde tütüyordu. Başta Sevgili Peygamberimiz (sallâllâhu aleyhi ve sellem) olmak üzere herkes Kâbe'yi çok özlemişti. Bu günlerden birinde Efendimiz, rüyasında umre yaptığını gördü ve bunu ashabıyla paylaştı.

Ashabın sevincine diyecek yoktu. Hemen umre için hazırlıklar yapıldı ve Mekke'ye doğru yola çıkıldı. Hudeybiye denilen yere kadar ilerlediler. Bu sırada Mekke, onların geldiğini duymuştu. Müslümanların niyeti sadece umre yapmak olmasına rağmen onları şehre sokmak istemediler. Efendimiz, elçiler gönderip niyetlerini tekrar etse de onlar kararlarını değiştirmediler. Hiç hesapta yokken işler yeniden çatışmaya doğru gidiyordu. Ancak yeni bir gerginliği kimse istemiyordu. Ters bir hareket, bir insanın ölmesi çok büyük ve tatsız olaylara sebep olabilirdi.

Hedeybiye'deki gergin bekleyiş sürecinin ardından sonunda Mekkeliler, Peygamber Efendimiz ile bir anlaşma yapmaya karar verdiler. Oraya elçi göndererek niyetlerini bildirdiler. Bu uzlaşmaya Hudeybiye Anlaşması denildi. Anlaşmaya göre on yıl boyunca iki taraf birbiriyle savaşmayacaktı. Umrelerini de o anda değil bir sonraki yıl yapacaklardı.

Sahabe, Mekke'ye o kadar yaklaşmışken Kâbe'yi göremeden geri dönme fikrine çok üzülmüştü. Umre sonrası kesmek için yanlarında getirdikleri kurbanlarını oracıkta kesip ihramdan çıktılar.

Çok geçmeden Medine yolunda Allah, Resûlü'ne Fetih Sûresi'ni gönderdi. Bunun üzerine Sevgili Peygamberimiz, ashaba Hedeybiye'nin büyük bir fetih olduğu müjdesini verdi. Gelen vahiy, hüzünlü olan ashabin yüreğine su serpti.

Anlaşmaya İhanet

Hudeybiye anlaşması gereğince o sene yapılamayan umre bir sene sonra yapıldı. Mekke'ye, Kâbe'ye kavuşan ashabın sevincine diyecek yoktu. Orada doyasıya üç gün geçirdiler.

Hudeybiye'nin gerçek bir fetih olduğu, takip eden süreçte iyice görülmüştü. Anlaşma yıllarında Sevgili Peygamberimiz (sallâllâhu aleyhi ve sellem) o dönemde dünya üzerinde bulunan bütün devletlere elçiler ve mektuplar gönderdi. Ahir zamanda gelmesi beklenen son peygamberin kendisi olduğunu duyurdu. Getirdiği dine ve yüce kitap Kur'ân-ı Kerim'e iman edilmesini istedi. Efendiler Efendisi'nin çağrısına uyup Allah'a ve İslam dinine iman edenler oldu. Bu teklifi kabul etmeyenlerin tamamı ise çok zaman geçmeden yok olup gittiler.

Ne yazık ki müşrikler hiçbir sözlerinde durmadıkları gibi Hudeybiye'de verdikleri sözlerinde de durmadılar. Yapılan anlaşmayı bozdular. Sevgili Peygamberimiz,

bunun üzerine büyük bir ordu hazırladı. Hazırlanan ordu ana vatana, Mekke'ye gidiyordu. Yıllar önce ayrıldıkları, doğup büyüdükları şehre. Allah'ın evinin olduğu, Kâbe'nin bulunduğu kutsal şehre. Bırakmak zorunda kaldıkları, gözlerinde tüten, sevilen şehre.

Ve Fetih!

Efendiler Efendisi'nin (sallallâhu aleyhi ve sellem) kararlaştırdığı gün gelmişti. Ordu, gül şehir Medine'den hareket etti. Kısa bir süre sonra Mekke'ye geldi. Kâbe'nin görüldüğü bir tepede karargâh kuruldu.

Efendimiz, ordudaki herkesin birer ateş yakmasını istedi. Gece yakılan on bin ateşi Mekke müşrikleri korkuyla seyretti. O günkü şartlarda bir ateşin etrafında on kişi otururdu. Bu da yüz bin kişilik bir ordu demekti. Allah Resûlü, böyle bir tedbirle Mekke'ye kılıçsız girmeyi arzu ediyor, kutsal belde Kâbe'de kan akmasını istemiyordu. Zaten Mekke'nin dağılmış ordularıyla İslam ordusunun karşısında duracak hali yoktu.

Endişe ettikleri tek şey vardı. Bunca zamandır yapmadık kötülük bırakmadıkları, hatta öldürmek istedikleri Muhammed'l-Emin. acaba onlara ne yapacaktı? Öyle ya, "Onu öz vatanından kovmuşlardı. Savaşlar yaparak O'nu ve arkadaşlarını öldürmek istemişlerdi.

Biricik amcası Hazreti Hamza'yı şehit etmişlerdi. Şimdi güç, kuvvet, iktidar Efendiler Efendisi'nin elindeydi. Onlara ne ceza verse hak ettiklerini düşünüyorlardı.

Allah Resûlü, onlara istediği her şeyi yapabiliyordu ancak O, kendisini defalarca öldürmeye çalışan bu insanların hepsini affetti. Zaten O, bütün insanlığın kurtuluşu için gönderilmişti. O, sadece Allah'ı anlatmasına engel olduklarında, kendisini ve inananları öldürmek istediklerinde müşriklere karşılık vermişti. Bunun haricinde her zaman insanlara sevgi ve dostluk elini uzatmıştı.

O gün istese Mekke'de sağ bir tane müşrik bırakmayabilirdi. Fakat O'nun bu büyük merhameti karşısında Mekke müşrikleri:

- Sen gerçekten Allah'ın peygamberi olmalısın. Bu kadar iyilik ve merhamet olsa olsa Allah'ın peygamberlerinde olacak bir özelliktir. Sen zaten bizim içimizde iyiliği ve güvenirliliği ile bilinen birisin, Sen kerim oğlu, kerim oğlu kerimsin, demekten kendilerini alamadılar.

Gördükleri ve yaşadıkları karşısında insanların kalpleri iyice yumuşamıştı. O gün gruplar halinde Peygamberimiz'in yanına gelip İslam'a girdiler. Adeta gönüller fethedilmişti.

Efendimiz (sallâllâhu aleyhi ve sellem) insanların bu halini Rabbine hamd ederek izledi. Allah Resûlü, o gün İslam ile şereflenen müminlere yeni seçtikleri din ile ilgili uzun

uzun bilgiler verdi. Mekkelilerin yarış halinde İslam'a girişleri günlerce devam etti.

Allah Resûlü'nün ashabına bir de müjdesi vardı:

- Bu günden sonra burası, kıyamete kadar bir daha küfür adına kuşatılmayacak!

Fethin ardından ömrünü Allah Resulü'ne düşmanlıkla geçirmiş nice isim dahi hidayete erdi. Kimse onların da gelip Müslüman olabileceğini aklına bile getiremiyordu. Bu kişilerin tek isteği eski günleri telafi edebilmektir. Önlerine yeni birer sayfa açıp ömürlerini ibadetle geçirdiler.

Değişmeyen Taif

Mekke fethedilmişti. Şeytan, artık kıyamete kadar bu kutsal topraklarda asla söz sahibi olamayacaktı. Peygamber Efendimiz'in (sallallâhu aleyhi ve sellern) niyeti artık Medine'ye dönmekti. Ancak Mekke çevresindeki müşrik kabilelerden pek de iyi haberler gelmiyordu. Hevazin ve Sakif kabileleri, Mekke'nin fethinin ardından kendileriyle ilgili endişeye kapılmışlardı. "Şimdi sıra bizde. Onlar gelmeden biz onların üzerine gidelim." diyerek çevrelerine insan toplamaya başlamışlardı.

Gelen haberlerin ardından İslam ordusu üzerlerine giderek bu birleşmiş müşrik ordusunu mağlup etti. Huneyn adını alan savaşın ardından bu kabilelerin ileri gelenlerinden bazıları kaçıp Taif'e sığındılar. Burada yeniden toparlanıp Müslümanlara saldırmak için hazırlık yapmayı düşünüyorlardı. Bu bilgilerin ardından Efendimiz, Taif'e Hazreti Halid İbn-i Velid (radiyallahu anh) başkanlığında öncü bir birlik gönderdi. Hazreti Halid, onlarla

konuşmaya çalışırken Taifliler açıktan meydan okudular. O zaman Allah Resûlü de Taif'e doğru yöneldi.

Taif, Efendimiz için acı hatıralarla dolu bir şehirdi. Bu şehre yaklaşık on yıl önce tebliğ için gelmişti. Taifliler ise O'na çok kötü davranmışlardı. Demek ki aradan geçen yıllarda Taif'te hiçbir şey değişmemişti. Yıllardır onca insan İslam'ın güzelliği ile tanışırken Taif hala inkârcı idi.

Taif'e yaklaşıldığında tekrar konuşma teklif edildi. Ama onlar diyalog isteğine ok, taş ve mancınıkla cevap verdiler.

Böylelikle onların kalelerini kuşatmakta başka çare kalmadı. Ancak aradan yirmi günden fazla zaman geçmesine rağmen olumlu bir sonuç alınamadı. Allah Resûlü, kuşatmayı kaldırdı ve İslam ordusu Taif'ten ayrıldı. Medine'ye doğru yola çıkıldı.

Taiflilerin değişmeyen kötülüklerine rağmen geri dönerken Allah Resûlü hala onlara dua ediyordu. Taif kalelerine doğru dönmüş ve ellerini açmıştı:

- Allah'ım! Onlara hidayet nasip et ve onların geçim sıkıntılarını başlarından gider, onları da aramıza getir.

Ağlama Kızım!

Uzun bir ayrılıktan sonra Allah Resulü (sallallâhu aleyhi ve sellem), yeniden Medine’de idi. Önce mescidine gitti. Evine geçmeden önce de her zaman yaptığı gibi kızı Fatıma’nın yanına uğradı.

Hazreti Fatıma, kapıyı açıp da bir anda babasını karşısında görünce çok heyecanlandı. Hasretle Resûlullah’ın boynuna sarıldı. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Allah Resûlü sordu:

- Ey Fatıma! Niçin ağlıyorsun?

- Dayanamadım ya Resûlallah! Çünkü görüyorum ki çok çile çekmişsin. Saçın başın karışmış ve toz toprak içinde kalmış! Yüzünün rengi solmuş. Dayanamadım ya Resûlallah!

Âlemlerin Efendisi, kızını teselli etti:

- Ağlama kızım, ağlama! Allah, senin babanı öyle bir dava ile gönderdi ki... Gün gelecek bu dava, gece ve gündüzün sardığı gibi yeryüzünü saracak.

Abstract

The purpose of this study was to investigate the effect of a 12-week intervention program on the physical fitness and health-related quality of life of sedentary middle-aged adults. The study was a randomized controlled trial involving 60 participants, divided into an intervention group and a control group. The intervention group participated in a supervised exercise program consisting of aerobic and strength training sessions three times per week. The control group remained sedentary throughout the study period.

Results showed that the intervention group significantly improved their cardiovascular fitness, as measured by maximum heart rate and oxygen consumption, compared to the control group. Additionally, the intervention group reported significant improvements in self-reported health-related quality of life, including energy, physical functioning, and overall health. These findings suggest that a structured exercise program can effectively improve physical fitness and quality of life in sedentary middle-aged adults.

Introduction

Physical inactivity is a leading cause of preventable disease and disability worldwide. Middle-aged adults who are sedentary are at a higher risk of developing chronic diseases such as cardiovascular disease, type 2 diabetes, and obesity. Regular physical activity has been shown to reduce the risk of these conditions and improve overall health and well-being. Therefore, promoting physical activity in this population is a public health priority.

Exercise interventions have been shown to be effective in improving physical fitness and health-related quality of life in sedentary middle-aged adults. However, many individuals face barriers to participating in regular exercise, such as lack of time, knowledge, or resources. A supervised exercise program can provide the structure and support needed to overcome these barriers and ensure adherence to the program. This study aimed to evaluate the effectiveness of a 12-week supervised exercise program in improving physical fitness and health-related quality of life in sedentary middle-aged adults.

Medine'nin Misafirleri

Allah Resûlü (sallallâhu aleyhi ve sellem), Mekke'nin fethinden sonra etraftaki ülkelere elçiler göndermeye devam etti. Böylece İslam'a girenlerin sayısı günden güne hızla artıyordu.

Diğer yandan Medine'ye ziyaretçi akını başlamıştı. İnsanlar gruplar halinde Peygamber Efendimiz'i ziyaret ediyor ve İslam dinine giriyordu. Ancak bu güzel gelişmelerden hoşlanmayan topluluklar hala vardı. Bunlardan biri de o zamanın en güçlü devletleri arasında yer alan Bizans'tı. Bizans kralı Hirakl, Arap Yarımadasını istila ederek İslamiyet'in yayılmasına son vermek istiyordu. Hıristiyan Arapların ve diğer bir takım kabilelerin de desteğini alıp büyük bir ordu toplamış ve Medine üzerine yürümeye hazırlanmıştı.

Peygamber Efendimiz, bu durumu haber alınca ashabıyla birlikte Tebuk'e kadar geldi. Ancak ortalıkta

Bizans ordusundan eser yoktu. Kral Hirakl, makamını kaybetmemek için geri adım atmıştı. Bu haber, her tarafta duyuldu ve böylece Bizans'ın gücü iyice kırılmış oldu.

Efendimiz'in (sallallâhu aleyhi ve sellem) Tebük'ten dönüşüyle birlikte insanların gruplar halinde Medine'ye gelişi yeniden hızlandı. Medine, hemen hemen her gün yeni bir heyeti misafir ediyordu. İnsanlar artık gönüllerini İslam'a açmıştı. Gelenler, çoğunluk itibariyle Müslüman olup kendi kabilelerine geri döndüler. İslam ile şereflenen bu insanlar, bir an önce yakınlarını da İslam'la tanıştırmak için hemen evlerine koşuyorlardı.

Hicretin sekizinci yılında Taif kuşatması sırasında direnen Taifliler de hicretin dokuzuncu yılında Tebük seferinden sonra heyet göndererek Müslüman oldular.

Allah Resulü, bir yandan da İslam'ı anlatmaları için ashabından bazı kişileri muhtelif yerlere gönderdi. Bu kişiler, gittikleri yerlerde insanları İslam'a davet ettiler. Onlara dini öğrettiler, hal ve hareketleriyle çevrelerine örnek oldular. Buralarda da İslam güneşi doğmaya ve etrafı aydınlatmaya başladı.

Yüce Dostluğa Kavuşma

Mekke’de Hira’da ilk ayetler geldiği günden bu yana yirmi üç yıl olmuştu. Arada geçen zaman diliminde dinin değer verdiği her şey yücelmiş, şeytana ait ne kadar düşünce ve davranış varsa hepsi silinmişti. Peygamberlik nuru her tarafı aydınlatmıştı.

Gönüllerimizin Sultanı Peygamber Efendimiz (sallallâhu aleyhi ve sellem) Medine’ye hicret edeli on yıl olmuştu. O sene Peygamber Efendimiz, hac ibadetini yapacağını söyledi. Kendisiyle birlikte hacca gitmek isteyenlerin Medine’ye gelmelerini istedi. Böylece hac için yüz binden fazla insan toplandı.

Efendiler Efendisi, bu büyük kalabalıkla Mekke’ye hacca gitti. Bütün insanlara, “Ben nasıl hac yapıyorsam siz de öyle haccedin. Haccın kurallarını benden öğrenin.” dedi. Müminler, Efendiler Efendisi’ne bakarak haclarını yaptılar.

Hacta kendisini dinleyen kalabalığa veda hutbesi diye bilinen meşhur hutbesini okudu. Bu hutbede İslam dininin güzelliklerini özetledi. Peygamberlik görevini eksiksiz ve kusursuz yaptığı konusunda inananları şahit gösterdi. Bu hac, Efendiler Efendisi'nin yaptığı ilk ve son hactı.

Sevgili Peygamberimiz, haccını yaptıktan sonra Medine'ye geri döndü. Bu arada güzel dinimizin daha fazla insana ulaşması için çalışmalar yaptı. Etrafta büyük küçük ne kadar şehir ve ülke varsa hepsine elçiler göndermeye devam etti.

Günler geçmiş, Allah Resulü hastalanmıştı. Hastalığının şiddeti çok fazlaydı. Ateşinin çok yükseldiği bir gün namazları Hazreti Ebu Bekir'in kıldırmasını istedi. Kendisi Âişe annemizin yanındaydı. Mübarek başı da yine onun kucağındaydı. Günlerden pazartesiydi. Peygamberimiz'in dostu vahiy meleği Cebrail geldi.

- Ya Resûlallah! Allah'ın selamı var. Senin hatırını soruyor, dedi.

Bunun üzerine Peygamberimiz, Allah'a kavuşmak istediğini söyledi. Sonra Cebrail:

- Ey Allah'ın Resûlü! Ölüm meleği Azrail de benimle beraber geldi. İçeri girmek için izin istiyor, dedi.

Peygamber Efendimiz onun gelişine müsaade edince Azrail,

- Ya Resûlallah! Allah (celle celâlihû), Senin emrine tama-

men uymamı istedi. İstersen ruhunu şimdi alacağım. İstemezsen bırakacağım, dedi.

Peygamberimiz, bunun üzerine yıllarca kendisine vahiy getiren Cebrail'e baktı. Cebrail:

- Ya Resûlallah! Melekler âlemi sizi beklemektedir, dedi.

Kainatın Efendisi Azrail'e döndü:

- Ya Azrail, gel vazifeni yerine getir!

Ruhumuz, canımız, sahip olduğumuz her şeyimiz O'na feda olsun. Peygamberlerin Sultanı, yanındaki su kabına elini daldırdı. Islanan parmaklarını yüzüne sürdü. "La ilahe illallah" diyerek evin tavanına bakarken ruhunu Allah'a teslim etti.

Allah'ım, bizi Sevgili Peygamberimiz'in yolundan ayırma. Bizlere O'nun getirdiği dini yaşamayı nasip et. Bizlere cennette O'nuyla beraber olma şerefini lütfet. O'na benzemeyi, O'nun gibi yaşamayı, O'nu örnek almayı bizlere nasip eyle. Amîn, amîn, amîn.

Allahümme sallî alâ seyyidinâ Muhammedin ve alâ âli seyyidinâ Muhammed!